

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
χίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
πρωτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία *Γεωργίας Σανδῆς*, (συνέχεια), μετάφρασις
I. I. Σκυλίση. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ὁ ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνας, συνέχεια),
μυθιστορία ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝ-
ΣΟΡΩ, μυθιστορία: Α. Δουμα, (συνέχεια), μετάφρασις Δημ. — ΛΕΥΚΗ
ΛΟΡΖΥ, διήγημα Αἰμ. Σουδέστρ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προκληρωτῆ :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

Ἴδού, λάβετε τὴν σφραγίδα ταύτην. (Σελ. 76).

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον

ΙΗ'

Ὅτε συνῆλθα, εἶδα ὑπὸ τὸ ἀύχμηρὸν
φῶς τοῦ λαμπτήρος τὰ αὐτὰ ἀντικείμενα.
Ἄνεσηκώθην ἀργά, ἀργά, καὶ παρετήρησα

τὸν μαρκήσιον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ὅπου
τὸν εἶχα ἰδῆ καθ' ἣν στιγμὴν ἔχανα τὰς
αισθήσεις. Ἦτο νύκτα ἀκόμη, καὶ ἐπὶ τῆς
τραπέζης ἦσαν ἀκόμη φιάλαι, ἓνα μελ-
νοδοχεῖον, ἓνα ἄλλο πρᾶγμα τὸ ὅποσον δὲν
διέκρινα κκλά, ἀλλ' ὠμοίαζε μὲ ὄπλον. Ὁ
Λεώνης ἵστατο ὀρθίος εἰς τὸ μέσον τοῦ
θαλάμου. Ἐπροσπάθησα νὰ ἐνθυμηθῶ τὴν
προλαβοῦσαν συνομιλίαν των, ἐλπίζουσα
ὅτι ὅσα βδελυρὰ ἐπανήρχοντο ἐξ ἐκείνης
εἰς τὴν μνήμην μου ἦσαν τῶν ὀνείρων τοῦ
πυρετοῦ μου, καὶ δὲν ἐνόησα εὐθύς ἐξ ἀρ-

χῆς ὅτι μεταξὺ τῆς συνομιλίας ἐκείνης
καὶ τῆς προκειμένης διέτρεξαν εικοσιτέ-
σσαρες ὥραι.

— Αὐτὸς κατὶ θὰ ὑπωπτεύετο, διότι ἦ-
τον ὠπλισμένος ἕως εἰς τὰ δόντια, ἔλε-
γεν ὁ Λεώνης, καὶ ἐσπόγγιζε μ' ἓνα μαν-
δύλλι τὸ χεῖρι του ἀπὸ αἱμάτων.

— Νὰ ἰδῶ . . . ἄ! τίποτε· ἡ ἐπιδερμὶς
σου ὀλίγον ἐξέστη, εἶπεν ὁ μαρκήσιος· ἐγὼ
εἶμαι κτυπημένος εἰς τὸ σκέλος κάπως
σπουδαιότερα· καὶ ὅμως θὰ χρειασθῆ νὰ
χορεύσω αὐριον τὸ ἐσπέρας, διὰ νὰ μὴ

δώσω ύποψίαν. "Αφες πλέον τὸ χέρι σου, δέσε το καὶ σκέψου τί ἄλλο.

— 'Αδύνατον νὰ σκεφθῶ ἄλλο τι παρ' αὐτὸ τὸ αἷμα μὲ φαίνεται: ὡς νὰ βλέπω τριγύρω μου λίμνην ἐκ τούτου.

— Πολὺ εὐκίσητα ἔχεις τὰ νεῦρα. Σύ, Λεῶνη, διὰ τίποτε δὲν εἶσαι κελός.

— 'Αλιθῆριε! εἶπεν ὁ Λεῶνης μὲ ἀπέχθειαν καὶ καταφρόνησιν, ἀνευ ἐμοῦ θὰ ἦσο νεκρός αὐτήν τὴν ὥραν· ὠπισθοχώρεις ὡς ἕνας ἀνάνδρος, καὶ πρέπει νὰ ἦσαι κτυπημένος κατὰ τὰ νῶτα. "Αν δὲ ἐβλεπα ὅτι ἀφεύκτως ἔχανεσο, καὶ ἂν ἡ ἀπώλειά σου δὲν συμπαρέσυρε τὴν ἰδικήν μου, οὐδέποτε θὰ ἤγγιζα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον κατὰ τοιαύτην ὥραν καὶ εἰς ἕνα τόπον ὡς ἀνεκίνο· ἄλλ' ἡ θηριώδης σου ἐπιμονὴ μ' ἐβίασε νὰ γίνω συνκίτιός σου. Τοῦτο μόνον μ' ἔλειπε, νὰ προζῶ καὶ φόνον ὅπως καταστηθῶ ἄξιός τῆς συγκαινωνίας σου.

— 'Ἐλα, ἔλα! μὴ κάμνης. τὸν μετριόφρονα, ὑπέλαθεν ὁ μαρκήσιος. "Ὅταν εἶδες ὅτι ἀμύνητο, ἔγινες τίγρις.

— Αὐτὸ μάλιστα ἠψυχῆ μου εὐφράνθη ὅταν εἶδα ὅτι ἀπέθνησκεν ἀμυνόμενος· ἐπειδὴ, τέλος πάντων, τὸν ἐφόρευσα ἐν τιμῳ.

— 'Ἐντιμότητα, τί λόγος! σ' ἔλεγε ν' ἀφίσετε νὰ κτυπηθῆτε αὐριον, καὶ ἐπειδὴ ἐβιάζεσο νὰ τελειώσης, τὸν ἐφόρευες ἀμέσως.

— Καὶ ποῖος πταίει κατὰ τοῦτο, προδότα; Διατί ἐχύθης ἐπάνω του καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεχωρίζομεθα, δόσαντες ἀμοιβαίως λόγον τιμῆς διὰ τὴν ἐπιούσαν; Διατί ἐτρέπης εἰς φυγὴν ὅταν εἶδες ὅτι ἦτον ὠπλισμένος, καὶ τοιουτρόπως μ' ἐβίασες νὰ σὲ ὑπερασπίσω ἢ νὰ καταγγεθῶ αὐριον ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι τὸν παρέσυρα ἐκ συμφώνου μὲ σὲ εἰς ἐνέδραν, ὅπως τὸν δολοφονήσω; 'Ἐγὼ αὐτήν τὴν ὥραν εἶμαι ἔνοχος θανατικῆς ποινῆς, ἐνῶ δὲν ἐδολοφόνησα. 'Ἐμονομάχησα μὲ ἴσα ὄπλα, μὲ ἴσον κίνδυνον, μὲ ἴσῃν θαρραλεότητα.

— Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὑπερασπίσθη τὸν ἑαυτὸν του λαμπρά, εἶπεν ὁ μαρκήσιος· καὶ εἰ δύο ἐφάνητε ἀθληταὶ θαυμασίοι. 'Ἡτότι ὠραιότατον καὶ δυνάτως ὀμηρικόν μίαν τοιαύτη μονομαχίαν μὲ μαχαίριαν· ἀλλ' οὐχ ἦττον ὡς Βένετός μεταχειρίζεσαι οἰκτρῶς αὐτὸ τὸ ὄπλον.

— 'Ὁμολογῶ, ὅτι εἰς αὐτὸ δὲν ἔχω τὴν ἀπαιτούμενην ἔξιν, καὶ, μεταξύ λόγων, στοχάζομαι ὅτι φρόνιμον εἶναι αὐτὸ νὰ τὸ κρύψω ἢ νὰ τὸ ἐξελείψω ὄλως διόλου.

— Μεγάλῃν μωρίαν θὰ ἔκαμνες, φίλε μου! "Απεχε τοῦ τοιοῦτου μέτρου· οἱ ὑπηρέται καὶ οἱ φίλοι σου ὄλοι γνωρίζουν ὅτι εἰς πάντα καιρὸν φέρεις αὐτὸ τὸ ὄπλον ἐπάνω σου· ἂν τώρα δὲν τὸ ἐβλεπαν, θὰ ἦτο ἐνδειξις ἐναντίον σου.

— Καλὰ λές. 'Αλλὰ τὸ ἰδικόν σου;

— Τὸ ἰδικόν μου εἶναι ἀθῶον ἀπὸ τοῦ αἱματός του. Τὰ πρῶτα κτυπήματά μου τὸν ἀπέτυχαν, ἀκολούθως τὰ ἰδικὰ σου δὲν ἄφισαν τόπον εἰς ἐμέ.

— 'Ὁργῇ Κυρίου! καὶ αὐτὸ ἀληθεύει· Σύ ἠθέλησες νὰ τὸν φονεύσης, καὶ ἡ κα-

τηραμένη τύχη μὲ ἠνάγκασεν ἐγὼ νὰ κάμω μίαν πράξιν τὴν ὁποῖαν ἀπεστρεφόμεθα μετὰ φρίκης.

— Σε ἀρέσκει, φιλτατε, αὐτὸ νὰ λές, ἐνῶ ἤρχεσο μετὰ χαρᾶς εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως.

— Τέλος πάντων, αὐτὸ ἦτο τὸ πεπρωμένον κ' ἐκεῖνου. "Ὅστε ἰδοὺ λοιπὸν ἀπηλλάγημεν ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον! 'Αλλὰ ποῖος διαβολὸς σὲ παρακίνησε νὰ ἀδειῖσῃς τοὺς κόλπους του; Διατί τὸ ἔκαμες αὐτό;

— Αὐτό; τὸ ἔκαμα χάριν προφυλάξεως· ἦτο φρονήσεως ἔργον. Τώρα, θὰ τὸν εὔρουσ ἀνευ τοῦ ἀργυρίου του καὶ τοῦ χαρτοφυλακίου καὶ θὰ ζητοῦν τὸν φονέα μετὰ τοῦ ὄχλου, οὐδόλως ὑποπτευόμενοι ὅτι ἄνθρωποι καθῶς πρέπει τὸ ἔκαμαν. Ὅτι τὸ ἐκλάβουν ὡς ληστικὴν πράξιν καὶ ὄχι ὡς προσωπικὴν ἐκδίκησιν. Σε συστήνω, ὅταν αὐριον θὰ ἀκούσης νὰ διηγοῦνται τὸ πρᾶγμα, μὴ τύχη καὶ κάμης τὴν ἀνοήσιαν νὰ φανῆς διόλου συγκεκλιμένος καὶ πᾶς καὶ προδοθῆς μόνος σου. "Ανευ τούτου δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ φοβηθῶμεν. Πλησίασε τὸ κερί, νὰ καύσω αὐτὰ τὰ χαρτιά· ὅσον διὰ τὰ χρήματα, αὐτὰ δὲν ἐνοχοποιοῦν κανένα.

— Στάσου! εἶπεν ὁ Λεῶνης ἀρπάσας μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποῖαν ὁ μαρκήσιος ἠτοιμάζετο νὰ καύσῃ ὁμοῦ μὲ τὰς ἄλλας. Εἶδα ἐκεῖ τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας τῆς 'Ιουλίττης.

— Εἶναι ἐπιστολὴ ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν κυρίαν 'Ρουιτέρου, εἶπεν ὁ μαρκήσιος. "Ἄς ἰδοῦμεν τί γράφει.

Κυρία, ἂν ἀκόμη ἦναι καιρός, ἂν δὲν ἀνεχωρήσετε ἀπὸ τῆς γῆς ἅμα λαβοῦσα τὴν ἐπιστολήν δι' ἧς σὰς ἐκάλουν πλησίον τῆς θυγατρὸς σου, μὴ ἀναχωρήσετε. Περιμεινέται τὴν, ἢ ἔλθετε εἰς συνάντησίν τῆς μέγρι Στρασοῦργου· ἐκεῖ ὅταν θάσῃ, θὰ στείλω νὰ σὰς ζήτησούν, ἐπειδὴ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀναχωρῶ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην μετὰ τῆς δεσποσύνης 'Ρουιτέρου, ἧτις ἀπεφάσισε τέλος νὰ φύγῃ τὸ ὄνειδος καὶ τὰς κακοτροπίαις τοῦ ἀνθρώπου ὅστις τὴν ἀπεπλάνησε.

Πρὸ μικροῦ ἔλαβα ἐπιστολήν τῆς ἀναγγέλλουσαν αὐτὴν τῆς τὴν ἀπόφασιν, καὶ ταύτην τὴν νύκτα θὰ τὴν ἰδῶ, ὅπως προσδιορισμὴν τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς μας. Ὅτι παραίτησῃ πᾶσαν ὑπόθεσίν μου ὁράττων τὴν παρουσίαν ἀγαθὴν τῆς διάθεσιν, ἐπειδὴ ἐνδέχεται νὰ μεταβάσῃ πάλιν τὴν γνώμην τῆς αἰκαλικαίας τοῦ ἐραστοῦ τῆς. Εἶναι ἀκόμη μεγίστη ἡ ἰσχυρὰ αὐτοῦ τοῦ ἀθλήου ἐπὶ τῆς ψυχῆς τῆς, διὸ καὶ φοβοῦμαι κατὰ μήτρον διαρκῆ ἔφ' ὅρου ζωῆς τῆς τὸ πάθος τὸ ὁποῖον συνέλαβε πρὸς αὐτόν, ἢ δὲ λύπη ὅτι τὸν παρητήσε γίνῃ πρόξενος πολλῶν ἀκόμη δακρύων καὶ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς σὰς· ἀλλὰ χρεῖα νὰ φανῆτε πρὸς αὐτὴν ἐπιεικῆς καὶ ἀγαθῆ· ἄλλως τε δὲ τοῦτο εἶναι ἔργον μητρὸς καὶ ὁμείως θὰ τὸ ἐκπληρώσῃτε εὐκόλως. Τὸ κατ' ἐμέ εἶμαι φύσει τραγὺς, καὶ εὐκολώτερον ἐκφράζεται ἢ ἀνανάκτησις μου ἢ ὁ οἰκτιρμός. 'Επιθυμῶ νὰ ἦμην καταπειστικώτερος· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ γίνω ἐρασιμώτερος, καὶ οὐτε εἶναι τῆς τύχης μου νὰ ἀγαπῶμαι.

• Παῦλος 'Ερριέτης •

Τοῦτο, φίλε μου, σὲ εἶναι ἀπόδειξις, εἶπεν εἰρωνικῶς φέρων τὴν ἐπιστολήν εἰς τὴν φλόγα τοῦ κηρίου, ὅτι ἡ γυναῖκά σου ὑπάρχει πιστή, καὶ ὅτι εἶσαι ὁ εὐτυχέστατος τῶν συζύγων.

Ἡ ταλαιπωρὸς νέξ καὶ αὐτῇ! εἶπεν ὁ Λεῶνης· καὶ ὁ 'Ερριέτης ὁ δυστυχῆς! Αὐτός, αὐτός θὰ τὴν καθίστα εὐδαίμονα! Τοῦλάχιστον θὰ τὴν ἐσεβαζέτο καὶ θὰ τὴν ἐτίμα! "Ὅποις μοῖρα ὀλεθρῆν τὴν ἐρριψεν εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς μοχθηροῦ τυχοδιώκτου, ἐνὸς ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον τὸ πε-

πωμένον προσώθησε πρὸς αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ κόσμου, ἐνῶ εἶχε πρόχειρον τὴν καρδίαν ἐνὸς τιμίου νέου! "Αχ, παιδί! παιδί τυφλόν! διατί νὰ προκρίνης ἐμέ, ἕνα τοιοῦτον ἄνθρωπον;

— Θαυμάσια! εἶπεν ὁ σκόπτῃς μαρκήσιος. 'Ἐλπίζω νὰ κάμης καὶ ὀλίγους στίχους ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ θέμα. Κάνενα εὐμορφον ἐπιτύμβιον εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ἀπόψε κατέσφαξης, θὰ ἦτο καὶ νέον ὀλωτοῦ καὶ εὐχρημοστότατον.

— Ναι· καὶ ἰδοὺ τί θὰ ἔλεγε·

'Ὅδε χρηστὸς ἀνὴρ τῆς ἀνθρωπίνης δικῆς κατὰ δύο φαυλοβίον ὑπερμαχησας, καὶ ὑπὸ τῆς θείας δικῆς παραιτηθείς αὐτοῖς σφάγιον.

Καὶ ὁ Λεῶνης ἐβουθίσθη εἰς λυπηροὺς συλλογισμούς, μεταξύ τῶν ὁποίων ἐψιθύριζεν ἀδικαίει τὸ ὄνομα τοῦ θύματός του.

— Πκύλος 'Ερριέτης! ἔλεγε. Εἰκοσιεπίο, τὸ πολὺ εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν. Ἡ μορφή του ψυχρά, ἀλλ' ὠραία. Ὁ χαρακτήρ του τραγὺς ἀλλὰ τίμιος. Ἡ ἀποστροφή πρὸς τὴν ἀδικίαν. Ἡ σκαιὰ τῆς χρηστότητος ὑπεροψία καὶ ὁμοῦ μελαγχολικόν τι ἦθος φιλανθρωπίαν. Ἠγάπησε τὴν 'Ιουλίτταν, καὶ πάντοτε τὴν ἠγάπα. Εἰς μάτην κατεπολέμει τὸ πάθος του. Βλέπω ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς ὅτι τὴν ἠγάπα ἀκόμη, καὶ ὅτι θὰ τὴν ἐλάτρευεν ἂν ἐδύνατο νὰ τὴν ἰατρεύσῃ. 'Ιουλίττα, 'Ιουλίττα! ἐδύνασο ἀκόμη νὰ ὑπάρξῃς μετ' αὐτοῦ εὐδαίμων· καὶ τὸν ἐφόρευσα. Σε ἀφῆρσα κ' ἐκεῖνον ὅστις ἐδύνατο νὰ σὲ παρηγορήσῃ· ὁ μόνος σου ἀντιλήπτωρ ἔπαυσε τοῦ ζῆν, καὶ πάλιν μένει τὸ ἔρμαιον ἐνὸς κακούργου.

— 'Αριστουργήματα! καὶ αὐτὸ καὶ τὸ ἐπιτύμβιον, εἶπεν ὁ μαρκήσιος· ἤθελα νὰ μὴν ἔκαμνες οὔτε μίαν κίνησιν τῶν χειλῶν σου, ἂν δὲν εἶχα τοποθετημένον σιμά σου ἕνα στενογράφων, ὅπως φυλάττη πᾶν ὅτι ἂν λέγῃς εὐγενῆς καὶ κατανυκτικόν. 'Πᾶγω τώρα νὰ κοιμηθῶ· καληνύκτα, φιλτατε· πλάγιασε καὶ σὺ μετὴν γυναῖκά σου, ἀλλάξε ὁμοῦ ὑποκαίμιον, διότι, ὁ διαβολὸς νὰ πᾶρῃ! αὐτὸ ἔχει εἰς τὸ στήθος ἴσα, ἴσα, αἷμα τοῦ 'Ερριέτου!

Ὁ μαρκήσιος ἐξῆλθεν· ὁ δὲ Λεῶνης, μείνας πρὸς ὀλίγον ἀκίνητος, ἦλθεν εἰς τὴν κλίνην μου, ἀνεσήκωσε τὸ παραπέτασμα τῆς καὶ ἠτένισεν εἰς ἐμέ. Τότε εἶδεν ὅτι ἤμην καθημένη ὑπὸ τὰ ἐφαπλώματα καὶ εἶχα τὰ ὄμματά μου ἀνοικτὰ καὶ προσηλωμένα ἐπάνω του. Μὴ δυνηθεὶς νὰ ὑποστῇ τὴν θέαν τοῦ πελιδνοῦ προσώπου μου καὶ τοῦ ἀπλανοῦς βλέμματός μου, ὠπισθοχώρησε βαλὼν κραυγὴν ἔντρομον, ἐγὼ δὲ τὸν εἶπα με φωνὴν ἀσθενῆ καὶ συγκεκομμένην· «Φονιά, φονιά, φονιά!»

'Ἐπεσεν ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά του ὡς κεραυνωμένος, καὶ εἰς τὴν κλίνην μου μὲ ἦθος ἰκετικόν. «Πλάγιασε καὶ σὺ μετὴν γυναῖκά σου, τὸν λέγω, ἐπαναλαβοῦσα ὡς ἐν παραπροσύνῃ ὃ, τὸν εἶχεν εἰπεὶ ὁ μαρκήσιος· ἀλλάξε ὁμοῦ ὑποκαίμιον, διότι αὐτὸ ἔχει εἰς τὸ στήθος ἴσα, ἴσα, αἷμα τοῦ 'Ερριέτου!»

Ὁ Λεῶνης ἔπεσε πρηνῆς βάλων κραυγὰς ἀνάρθρους. 'Ἐχασα ὄλως διόλου τὰς

φρένας· με φαίνεται ότι επανελάμβανα τὰς κραυγὰς του ἀπομιμουμένη πιθηκικῶς καὶ ἡλιθίως τὰς κλίσεις τῆς φωνῆς του καὶ τοὺς σφαδασμοὺς τοῦ στήθους του· τόσον ὥστε μ' ἐνόμισε φρενοβλαβῆ, καὶ ἀνεγερθεὶς ἔντρομος ἦλθε πρὸς ἐμέ. Ἐξέλαβη ὅτι ἤρχετο νὰ μὲ φονεύσῃ· ἔπεσα κάτω τῆς κλίνης εἰς τὸ ὀπισθεν αὐτῆς κενόν: «Ἐλεος! ἀνακραζούσα, ἔλεος! δὲν θὰ τὸ εἶπῶ εἰς κἀνένα!» καὶ ἐλποθύμησα καθ' ἣν στιγμὴν μὲ ἤρπαζεν ὅπως μὲ ἀνασύρη, σπεύδων εἰς βοήθειάν μου.

*Ἐπεται συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΖ'

Προτάσεις συμμαχίας.

Ἡ Ἰσαβέλλα, καθήσασα ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς, ἐποίησατο νεύμα εἰς τὸν δούκα νὰ καθήσῃ πλησίον τῆς.

— Ἀληθῶς ἡ ἐπίσκεψίς σας, ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα, μοὶ ἐπροξένησε μεγάλην χαρὰν.

— Ἡ μάλλον ἐκπληξίς, δὲν εἶνε ἀληθής, Μεγαλειοτάτη; ἀπήντησεν ὁ δούξ. Ἄμα μὲ εἶδετε, ἀναμφιβόλως θὰ ἐσκέφθητε ὅτι οἱ κατάσκοποι τοῦ στρατάρχου Δ' Ἀρμανιάκ καὶ τοῦ τοποτηρητοῦ Ταννεγὺ Δουσατέλλου θὰ ἔμαθον τὴν εἰς Παρισίους ἔλευσιν τοῦ ἀσπονδοτέρου ἐχθροῦ σας.

— Σεῖς ἐχθρὸς μου, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα μειδιώσα, καὶ τὸ πιστεύετε;

— Ἀλλὰ μήπως διεζεύχθητε τὸν βασιλέα διὰ νὰ μὴ ᾖ ἐχθροὶ σας οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ;

— Ὁ βασιλεὺς, ὡς γνωρίζετε, ἀπώλεσεν ἤδη τὰς φρένας καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ διακρίνῃ τοὺς φίλους του.

— Ναί· ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες περιστοιχίζουσιν αὐτόν, καὶ οἱ ὀποῖοι, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνακτᾶ ἐπ' ὀλίγον τὸ λογικόν του, τῷ ὑποδεικνύουσιν καὶ τοὺς φίλους του καὶ τοὺς ἐχθροὺς του.

— Δέν σας ἐνόω, ἐξάδελφέ μου.

— Ὡ! ναί... θὰ μ' ἐνοήσητε, Ἰσαβέλλα... Μ: μισεῖτε ὄχι τόσον διὰ τὸ παρελθόν μου, ὅσον διὰ τὴν σύγχυσιν, τὴν ὀποῖαν δύναμαι νὰ ἐπιφέρω εἰς τὰ σχέδιά σας...

— Δέν δύναμαι νὰ μαντεύσω τὰ αἰνίγματα, τὰ ὀποῖα λέγετε, κύριε δούξ.

— Θὰ ἐξηγηθῶ λοιπὸν σαφέστερον, Μεγαλειοτάτη... Ἀκριβῶς ἦλθον δι' αὐτὸν τὸν σκοπόν. Καὶ ἐν πρώτοις πρέπει νὰ μάθητε ὅτι εἶμαι ἀνὴρ ἀληθής, στρατιώτης, καὶ οὐχὶ θηλυπρεπῆς καὶ γυναικαῖρεσκος.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐμειδίασεν.

— Ομιλήσατε ἐλευθέρως, ἐξάδελφέ μου... Θὰ σας ἀπαντήσω... ὅπου καὶ ὅταν ὑπάρχῃ ἀνάγκη...

— Ἐσκέφθητε καλῶς τὴν θέσιν σας, κυρία;

— Ναί...

— Ἀλλ' ὄχι διὰ βλέμματος ἀδιαφόρου, ὡς τὸ τῶν εὐνοουμένων σας, ἀλλὰ διὰ βλέμματος ἐταστικοῦ, ὡς τὸ τοῦ πρῶτως, διακοῦσης τῆς τρικυμίας.

— Τὸ γνωρίζω, κύριε δούξ, ὁ Θεὸς μὲ τιμωρεῖ σκληρῶς! εἶπεν ἡ βασίλισσα ὑψοῦσα τοὺς ὠραίους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ἐξ ἄλλου, ἐννοεῖτε ποῖα εἶνε ἡ ἰδική μου θέσις;

— Κάλλιστα, κύριε δούξ...

— Δαπανῶ ἀφειδῶς τὰ χρήματά μου ὑπὲρ τῶν λιμωττότων ὑπηκόων σας, ἐνῷ οἱ περὶ ὑμᾶς οὐδὲν ἄλλο σκέπτονται εἰμὴ τίνι τρόπῳ νὰ κορέσωσι τὰ ἀγρια πάθη των. Ὡς ἐκ τούτου θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ, καθ' ἣν θὰ με ὀνομάσητε προδότῃν, ἐπαναστάτῃν, δολοφόνον, ἐχθρὸν τῆς πατρίδος καὶ θὰ με ὀδηγήσετε ἐνώπιον δικαστηρίου, ὅπως, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, μὲ ταπεινώσετε!.. Ἄ! τῇ ἀληθείᾳ, ὠραία μου ἐξαδέλφη, πρέπει νὰ παραδεχθῆτε ὅτι δὲν ὑρίσταται ἀνάγκη νὰ καλῆτε τοὺς ἰατροὺς εἰς τὸ Λούβρον διὰ τὸν Κάρολον, ἀλλὰ δι' ὑμᾶς!

— Κύριε δούξ!... ἀνέκραξεν ἡ Ἰσαβέλλα, ἐγερθεῖσα καὶ κάτωχρος γενομένη διὰ τὴν βαρεῖαν ταύτην ὕβριν.

— Γνωρίζετε καλῶς, ἐξηκολούθησε σκληρῶς ὁ δούξ, ὅτι ἂν ἐπεζήτουσιν τὴν φιλίαν τοῦ ἐξαδέλφου μου τῆς Βρετάννης, ἀμφοτέραι αἰ ἐπαρχίαι μας, βαδίζουσαι καθ' ὑμῶν, θὰ συνέτριβον εὐκόλως τὸν θρόνον σας!...

— Εἶμαι ἀκόμη βασίλισσα, κύριε δούξ!... Ἐννοεῖτε; Εἶμαι βασίλισσα!... Ὅσο ἰσχυρὸς καὶ ἂν ᾖσθε, πρέπει νὰ σκεφθῆτε τοῦτο...

— Βασίλισσα, εἶπατε, κυρία; εἶπεν ὁ δούξ. Ναί... εἶνε ἀληθές... εἴσθε βασίλισσα, ἀλλὰ μόνον κατ' ὄνομα, ἄνευ βασιλείου, ἄνευ λαοῦ...

— Τί λέγετε, κύριε δούξ; ἀνέκραξεν ἡ Ἰσαβέλλα πλήρης ὀργῆς.

— Σὰς εἰδοποίησα ἐκ τῶν προτέρων, κυρία, ὅτι θὰ ἦμαι σκληρὸς εἰς τὰς ἐκφράσεις μου καὶ σὰς ἐζήτησα συγγνώμην, ὑπέλαβεν ὁ δούξ μειδιών σατανικῶς.

— Ἐμπρός, κύριε δούξ... ἐμπρός! ἐξακολούθησατε! πρέπει ν' ἀκούσω τὰ πάντα, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα ἀπαθῶς.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος, εἴσθε βασίλισσα, τοῦτέστι πανίσχυρος... ἔστω. Καὶ τί σημαίνει τοῦτο; Ὁ βασιλεὺς μοὶ ἀπηγόρευσε νὰ εἰσέλθω εἰς Παρισίους, καὶ ὅμως ἐγὼ εἰσῆλθον... καὶ ἤδη εὐρισκομαι ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ Λούβρου!... ἐνώπιον ὑμῶν, ὠραία καὶ θελκτικὴ μου ἐχθρά!... καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἦλθον, ἄνευ συνοδείας... μεθ' ἐνός μόνου ἱπποκόμου. Καὶ γνωρίζετε διατί, κυρία; Διότι ἡ πόλις σας, οἱ Παρίσιοι, εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν μου!

— Εἰς τὴν διάθεσίν σας;

— Ναί, εἰς τὴν διάθεσίν μου. Ἐνα λόγον ἂν εἶπω, ἐξερχόμενος τῶν ἀνακτόρων σας, χιλιάδες λαοῦ θὰ ἐγερθῶσιν ὑπὲρ ἐμοῦ!

— Ἰσως... Ἀλλ' ἂν δὲν ἐξέλθητε ἐντεῦθεν, κύριε; προσέθηκεν ἡ Ἰσαβέλλα περικρῶς μειδιώσα.

— Πιθανόν!... Ἀλλὰ σὰς εἶπον ἤδη, κυρία, ἐπανελάβεν ὁ δούξ παραδόξως μειδιών, ὅτι δὲν ἔχετε πλέον λαόν. Σχεδὸν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων, πιεζόμενοι καὶ καταδυναστευόμενοι ὑπὸ τοῦ Δ' Ἀρμανιάκ, ἐκλήρυνθησαν ὑπὲρ ἐμοῦ.

— Ἀθλιε!.. εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἰσαβέλλα... καὶ ὅμως εἶνε ἀληθές!... Ἀλλὰ τοῦ ἄρα γε θὰ καταλήξῃ;

— Ἐρριδόμενος λοιπὸν, ἐπανελάβεν ὁ δούξ, ἐπὶ τῆς ἐπιρροῆς μου ταύτης, ἦλθον εἰς Παρισίους ὅπως ἐπισκεφθῶ τὸν ἐξάδελφόν μου, τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας, εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ τοῦ Λούβρου ἀνάκτορά του.

— Ὡστε ἐπεχειρήσατε τὸ ταξίδιον τοῦτο, υπέλαβεν ἡ βασίλισσα μετὰ πικρίας, ὅπως ἐννοήσω τὴν ἰσχύν σας καὶ τὴν ἀδυναμίαν μου, κύριε;

— Ὅχι, κυρία. Ἦλθον ὅπως συμμετάσχητε τῆς μὲν... καὶ λησμονήσητε τὴν δέ.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἀνεσκίρτησεν.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησεν.

— Εὐαρεσθήητε νὰ μὲ ἀκροασθῆτε μετὰ προσοχῆς, κυρία. Ὁ βασιλεὺς Κάρολος, ὁ σύζυγός σας καὶ κυριάρχης μου, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἀποθάνῃ καὶ ὡς ἐκ τούτου ὁ θρόνος τῆς Γαλλίας θὰ μείνῃ κενός...

— Ἐχω δύο υἱούς, κύριε. Ὁ θρόνος ἀνήκει εἰς τὸν πρῶτότοκον.

— Μὴ με διακόπτητε, κυρία, σὰς παρακαλῶ... αἱ στιγμαὶ εἶνε πολύτιμοι. Ὁ θάνατος τοῦ βασιλέως θὰ διαλύσῃ πάντα δεσμόν. Ἐκείνου ζῶντος, ὅλα τὰ πάθη σιγῶσι· μόλις ὅμως ἀποθάνῃ, ἡ Γαλλία, ἐζηνητλημένη ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς, θὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας ἐχθροῦ ἰσχυροῦ, καὶ τότε θ' ἀπολέσητε τὰ πάντα!

— Καὶ τίς εἶνε ὁ ἰσχυρὸς οὗτος ἐχθρὸς;

— Ἡ Ἀγγλία, κυρία· ἡ Ἀγγλία, ἥτις κατέλαβεν ἤδη τὴν Γιζένην καὶ τὴν Γασκονίαν, ἡ ὀποία ἐκυρίευσεν τὴν Νορμανδίαν καὶ ἤτις ἐντὸς ὀλίγου θὰ κατατροπώσῃ ὀλόκληρον τὴν Γαλλίαν.

— Εἴσθε μάντις κακῶν οἰωνῶν! κύριε δούξ. Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ πράξωμεν ὅπως ἀποφύγωμεν τοσοῦτ' ἀπεικτατον μέλλον;

— Τί πρέπει νὰ πράξητε;...

— Ναί... Τίς εἶνε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μας;

— Ἐγὼ, κυρία.

— Ὑμεῖς;

— Ἐγὼ μόνος!... Ἀκούσατε τὰς προτάσεις μου. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, ἀνακηρύξατέ με ἀντιβασιλέα καὶ οὕτω θὰ συμμερισθῶμεν τὴν δόξαν. Ὁ λέων τῆς Βουργονδίας θὰ κατασπαράξῃ τὴν λεοπάρδαλιν τῆς Ἀγγλίας, σὰς τὸ ὑπόσχομαι ἐγὼ. Θὰ ἐπιβάλω σιγὴν εἰς τοὺς ἀδιακρίτους, θὰ τιμωρήσω τοὺς ἐπαναστάτας καὶ...

— Θὰ καταστήσητε τὴν Γαλλίαν ἐπαρχίαν τῆς Βουργονδίας!...

— Τί πειράζει!... ἀφοῦ θὰ τὴν κυβερᾶτε σεῖς!

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐταπεινώσει τὴν κεφαλὴν.

— Ἄν ἀρνηθῆτε τὴν πρότασίν μου, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας θὰ καταλάβῃ τοὺς Παρισίους καὶ θὰ σὰς κλείσῃ εἰς τινὰ φυλακὴν τοῦ Λονδίνου.

Ἡ βασίλισσα ἐφρίκασε.

— Λοιπὸν ἀποφασίσατε, Ἰσαβέλλα. . . ὁ καιρὸς ἐπείγει. . . με περιμένουσιν. . . οἱ φίλοι μου. . . θέλω νὰ δώσω εἰς αὐτοὺς ἀπάντησιν. Λοιπὸν λέγετε. . .

— Δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀπαντήσω ἀμέσως, κύριε δούξ· πρέπει νὰ συμβουλευθῶ καὶ τὸν βασιλέα.

Ὁ δούξ παρετήρησεν αὐτὴν ἐκπληκτός. Ἐνόμισεν ὅτι ἀπώλεσε τὰς φρένας ἢ ὅτι περιέπαιζεν αὐτόν.

— Προσέξατε καλῶς, κυρία. . . Θέλετε ἴσως νὰ με περιπαιζετε.

— Ἦλθετε νὰ ἴδῃτε τὸν βασιλέα δὲν εἶνε ἀληθές;

— Ναί. . . ἢ μᾶλλον ὑπὸ τοιαύτην πρόφασιν ἦλθον.

— Λοιπὸν ἔλθετε, κύριε δούξ, ἔλθετε. . . θὰ σὰς ὀδηγήσω ἐγὼ.

Καί, ἀνοίξασα θύραν τινά, διήλθον ἀμφότεροι αὐτὴν καὶ ἀνέβησαν κλίμακά τινά, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ἑτέρα θύρα, τὴν ὁποίαν ἡ Ἰσαβέλλα ὠθησεν ἑλαφρῶς διὰ τῆς χειρὸς.

— Ἰδέτε, ἐξ ἀδελφέ μου, εἶπε χαμηλοφώνως.

Ὁ δούξ ἔκλινε περιέργως τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε καθήμενον πλησίον κιγκλιδωτοῦ τινός παραθύρου, ἔχοντος τὴν θέαν πρὸς τὸν Σηκουάναν, ἄνθρωπον ἡμίγυμνόν, ἔχοντα τὴν κόμην μακρὰν καὶ λευκὴν καὶ ῥιγῶντα ἐκ τοῦ ψύχους ὑπὸ τὰ ῥακώδη αὐτοῦ ἐνδύματα.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐφρίκασε.

— Πῶς! εἶπε ταπεινῆ τῆ φωνῇ πρὸς τὴν βασίλισσαν, ὁ δυστυχὴς οὗτος εἶνε; . .

— Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὀνομάζουσι βασιλέα Κάρολον Δέκατον Ἐκτον, ἀπῆντησε ψυχρῶς ἡ Ἰσαβέλλα.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Κάρολος παρετήρει μετ' ἀπλανοῦς βλέμματος φορτηγόν τι πλοῖον, τὸ ὁποῖον διήρχετο τὸν ποταμόν.

— Διέρχεται. . . ἐψιθύρισε αἰφνης ὁ δυστυχὴς μετὰ φωνῆς λεπτῆς καὶ ἀδυνατοῦ, ὁμοίας μικροῦ παιδός. Διέρχεται!. . . ἀναχωρεῖ ὅπως καταλάβῃ τὴν Νορμανδίαν. . . Κατευόδιον! καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ μου φίλοι, κατευόδιον!. . . Ὁ βασιλεὺς Κάρολος σὰς ἀγαπᾷ καὶ σὰς εὐλογεῖ!. . . Ὁ Θεὸς διαφυλάττει τὸν βασιλέα!. . . Ὁ Θεὸς σώζει τὴν Γαλλίαν. . .

Καὶ ὁ δυστυχὴς μονάρχης ἐξέτεινε τὰς τρεμούσας καὶ κατίσχονους χεῖρας του πρὸς τὸ πλοῖον, ἐνῶ ἀφθονὰ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐπανέκλεισε τὴν θύραν· ὁ δὲ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος ἀπέμασε τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου του.

— Λοιπὸν, κυρία, τὸ ἀποφασίζετε, εἶπε διὰ φωνῆς τρεμούσης. Εἶσθε ὑπὲρ ἐμοῦ ἢ κατ' ἐμοῦ;

— Ὑπὲρ ὑμῶν, ἐξ ἀδελφέ μου, ἀπῆντησεν ἡ Ἰσαβέλλα, ὑπὲρ ὑμῶν. . . καὶ κατὰ

τῶν ἐχθρῶν μου. . . Ἴδού! σὰς δίδω τὴν χεῖρά μου ὡς ἀπόδειξιν τῆς φιλίας καὶ τῆς εὐκρινείας μου.

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειοτάτη, ὑπέλαβεν ὁ δούξ φιλήσας μετὰ σεβασμοῦ τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν τῷ ἔτεινεν ἡ βασίλισσα, εὐχαριστῶ.

Καί, ὑποκλιθεὶς ἐδαφιαίως, ἀνεχώρησεν.

— Τέλος πάντων! . . . ἐφώνησεν ἡ Ἰσαβέλλα πλήρως χαρᾶς.

Μεταβάσα δὲ πάραυτα εἰς τὸ προσευκτῆριόν της, ἔκρουσε βιαίως τὸν κώδωνα.

Ἡ δούκισσα τῆς Βάρης ἐνεφανίσθη παρραχρημά.

— Αἰκατερίνη! Αἰκατερίνη! ἔλθε ταχέως!

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης φαίνεται ὅτι αἰσθάνεται ἤδη μεγάλην χαρὰν, εἶπεν ἡ δούκισσα.

— Ναί, Αἰκατερίνη!. . . Ἡ ἡμέρα αὕτη εἶνε εὐτυχῆς δι' ἡμᾶς. . .

— Πρέπει νὰ συμμερισθῶσι τὴν χαρὰν μου καὶ οἱ φίλοι μου. . .

— Ἀλήθεια μὴ πως ἦλθεν ὁ νέος ἐκεῖνος;

— Φεῦ! ὄχι, Μεγαλειοτάτη.

— Λοιπὸν πρέπει νὰ στείλω πρὸς ἀναζήτησίν του. . . Αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω ἀνάγκην, ὅσον οὐδέποτε, φίλων ἀφωσιωμένων καὶ γενναίων. . . Αὔριον νὰ στείλῃς τὸν Καρλόττον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου κατοικεῖ, καὶ νὰ τον ὀδηγήσῃ ἐνταῦθα περὶ τὸ μεσονύκτιον.

— Αὔριον, Μεγαλειοτάτη;

— Ναί. . . αὔριον.

— Ἡ διαταγή σας θὰ ἐκτελεσθῇ κατὰ γράμμα, Μεγαλειοτάτη.

Μόλις δ' ἐξῆλθεν ἡ δούκισσα, ἡ Ἰσαβέλλα ἐκάθησε περιφροντικῶς ἐπὶ τῆς ἑδρας της.

— Χθὲς τὸ ἐσπέρας, εἶπε, μοὶ ὠρκίσθη ὅτι οὐδέποτε ἠγάπησεν.

ΙΗ'

Ἔρωσ.

Τὴν ἐπαύριον ἀπὸ τῆς εὐτυχοῦς συναντήσεως τοῦ Ὀλιβιέρου καὶ τῆς Ζολάνδης, ὁ Ζεβὰν ἐξῆλθε τῆς οἰκίας ὅπως μεταβῆ παρὰ τῷ Μακκράφτ καὶ εἰδοποιήσῃ αὐτὴν περὶ τῆς νέας των κατοικίας.

Ὁ Ὀλιβιέρου ἔμεινε μόνος, παραδεδομένος εἰς βαθεῖς συλλογισμούς.

— Ὅχι, δὲν εἶνε δυνατὸν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, μία μόνη στιγμὴ ν' ἄλλοιώσῃ ὀλόκληρον τὸν βίον μου!. . . Ἡ καρδία μου, μὴ γνωρίζασα μέχρι τοῦδε τὸν ἔρωτα, δὲν δύναται τοσοῦτον εὐκόλως νὰ κυριευθῇ ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τούτου, ὥστε νὰ λησμονήσῃ πάντα τ' ἄλλα. . . Ὁρκίσθη, καὶ θὰ τηρήσῃ τὸν ὄρκον μου. . . Ὁ ἀποδιώξω πᾶν αἰσθημα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ μὲ ἀποπλανήσῃ τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν πρὸ καιροῦ ἀκολουθῶ, ἢ νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ τῶν σχεδίων μου. . . Ὅχι!. . . θὰ μείνω κύριος ἑμαυτοῦ!. . . Ἔχω καθήκον!. . . Καὶ ὁμῶς. . .

Ἠγέρθη καὶ περιῆλθε μεγάλους βήμασι τὸ δωμάτιον.

— Δὲν εἰμπορῶ τὰ κρυφῶ ἀπὸ τὴν συνείδησίν μου. . . ἡ θέα τῆς νέας ἐκείνης. . . τὸ βλέμμα της, τὸ ὁποῖον διέσεινεν ἐκ βάθους τὴν καρδίαν μου. . . ἡ φωνή της. . . ἡ καλλονή της. . . Πῶς! δὲν ἀπῆντησα λοιπὸν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἄλλας ὠραίας γυναίκας; Ναί. . . ἀλλ' οὐδεμία εἶχε τοσαύτην γοητείαν!. . . Μόλις τὴν εἶδον, μόλις ἤσθάνθην τὸ βλέμμα της εἰσδύον ἐν ἐμοί, μόλις ἤγγισα τὴν χεῖρά της, ἡ καρδία μου κατεληφθῆ ὑπὸ ἀγνώστου καὶ ἀτελευτήτου μαγείας!... Ζολάνδη!... Ζολάνδη!. . . Εἶμαι ἄθλιος!. . . ναί! εἶμαι ἄθλιος. . .

Καὶ ἐκάθησε κεκμηκῶς ὡς ἐκ μακρᾶς ὀδοιπορίας καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς τρεμούσας χεῖράς του.

— Ὅχι! ἐπανελάβε μετὰ τινὰ στιγμὴν σιωπῆς, ὄχι!. . . εἶμαι τρελλός!. . . Τώρα, ὅτε ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεως πλησιάζει, προσπαθῶ νὰ λησμονήσω τὰ πάντα καὶ ν' ἀντλήσω ἐκ τοῦ βλέμματός της ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν; . . Ὅχι... ὄχι! οἱ δαίμονες ὅλοι μὲ ὠθοῦσιν εἰς τοῦτο!. . . ἀλλ' ἐγὼ θ' ἀντιστῶ ἐναντίον ὄλων αὐτῶν. . . καὶ θὰ νικήσω!. . .

Ὁ δυστυχὴς νέος, ὀμιλῶν οὕτως, ἐλησμονεῖ ὅτι εἶχε κληρονομήσει τὴν ἀγαθότητα καὶ εὐαισθησίαν τῆς καρδίας τοῦ πατρὸς του.

Περὶ τὴν ἐσπέραν, ὁ Ζεβὰν ἐπανῆλθε πρῶτόν του δ' ἔργον ὑπῆρξε νὰ ἐξετάσῃ μετὰ προσοχῆς τὸ πρόσωπον τοῦ Ὀλιβιέρου.

— Χοῦμ!. . . εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ὁ κύριος Ἔρωσ βλέπω ἔρριψε κ' εἰς τὰ καλὰ τὰ δίκτυα του.

Καὶ διὰ φωνῆς περιχαροῦς·

— Καλὴ ἐσπέρα, Ὀλιβιέρου, τῷ εἶπεν.

Ἁ νέος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀ! εἶσαι σύ, Ζεβὰν!. . .

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ἀλήθεια, φίλε μου, δὲν ἤξυρίζεις τὰ νέα;

Ὁ Ὀλιβιέρου συνειθισμένος ὄν εἰς τὰς ἀστεϊότητας τοῦ ποιητοῦ, δὲν ἀπῆντησεν.

— Ἀλλὰ δὲν ἀστεϊεύομαι καθόλου, ἐπανέλαβεν ὁ Ζεβὰν. Ὁ πανοσιώτατος ἀδελφός Θεόδημος, ἡ καλλίτερον ὁ πρῶν λωποδύτης τῆς ὁδοῦ Ἀζινκούρτης, ὁ ἀξιότιμος κύριος Ἰωάννης Μακκράφτ, ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ ὁποίου ἐρχομαι, εἶνε εὐνοούμενος τῆς βασιλείσεως.

— Εἶσαι τρελλός, Ζεβὰν!

— Πιθανόν! ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρου. Ἀλλ' εἶνε νὰ μὴ χάσῃ κάνεις τὸν νοῦν του νὰ βλέπῃ ἕνα φίλον του χαίροντα τόσην ὑπόληψιν;

— Ἀγαπητέ μου Ζεβὰν, ἀπόψε δὲν ἔχω καθόλου ὄρεξιν. . .

— Καλά, καλά!. . . Ἐννοῶ τί συνέβη. . .

— Ζεβὰν!

— Τί; θέλεις νὰ μαῦ το κρύψῃς;. . . Ἀδιάφορον! . . ἢ εἶμαι τόσον ἀνόητος καὶ δὲν τὸ ἐννοῶ;. . . ἢ ὠραία μας γειτόνισσα σ' ἔχει νὰ τρελλαθῆς!... τόσο τὸ καλλίτερον, ἀδελφέ μου!... τί διάβολον! ἦτο πλέον καιρός! ἔπρεπε νὰ εὐνοήσῃς καὶ εἰς ἄλλα. . .

— Ἄρκει, ἀρκει, σὲ παρακαλῶ, φίλε μου.

— Ἔστω. Ἐπανέρχομαι λοιπὸν εἰς τὸν Μακλαράφτ. Εἶδε τὴν βασιλίσσαν, μάλιστα νομίζω ὅτι τὴν ἐξωμολόγησε... Σκληρὰ ἀνάγκη! ἀλλὰ τί νὰ κάμη κανεὶς!... Ἡ Ἰαβέλλα τὸν ἐδέχθη φιλοφρόνως καὶ τῷ ἐδάωκε διάφορα δῶρα διὰ τὰ φέρη εἰς τὸν ἡγούμενόν του. Ἀλλὰ γνωρίζομεν τὸν Μακλαράφτ... κάτι τι θὰ κρατήσῃ καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Τί διαβόλον! ὁ Λύκος κ' ἂν ἐγγράσει... Ἀλλὰ νὰ σε εἰπῶ, φίλε μου, ὅπου εἶνε κατευχαριστημένος διὰ τὸ νέον του ἐπάγγελμα! Καὶ δὲν ἤξευρε πῶς νὰ μου ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του; Εἰς τὴν τιμὴν μου! χαίρω πολὺ, διότι τοῦ ἔκαμα καλόν! Καὶ ἔπειτα, πρέπει νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, τώρα, φέρεται ἁξιόλογα, ἔγεινεν ἄξιος... μοναχός.

Καὶ ὁ Ζεβὰν ἐγέλα θυρωβωδῶς.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἐξηκολούθησε, δὲν φρονεῖς καὶ σύ, φίλε μου, ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ τόσους κόπους, πρέπει ν' ἀναπαυθῶμεν ὀλίγον;

Καὶ, χωρὶς ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησιν ἐξεδύθη ταχέως, ἔθεσε τὸ ξίφος του ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του καὶ κατεκλίθη.

— Ἔχουν δίκαιον ὅσοι λέγουν, εἴπε κατακλιθεὶς, ὅτι μία καλὴ πράξις ἀνταμειβεταί. Ἐκαμα νὰ μετανοήσῃ ὁ αἰσχρότερος λωποδύτης, τὸν ὅποιον παρ' ὀλίγον νὰ φουεύσω, καὶ χαίρεται μέσα ἡ ψυχὴ μου... Ἐ! θέλεις καλλιτέραν ἀνταμοιβὴν ἀπὸ αὐτήν;

Καθ' ὄλην ἐκείνην τὴν νύκτα ὁ Ὀλιβίερος δὲν ἐδυνήθη νὰ κοιμηθῇ. Μυρίαὶ θλίβεσαι σκέψεις ἐβασάνιζον τὸ πνεῦμά του καὶ ὁ νοῦς του περιστρέφετο πάντοτε εἰς τὴν Ζολάνδη.

Μόλις δὲ περὶ τὸ λυκαυγές, ἀπηυδακνῶς ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς ἀϋπνίας, ἀπεκοιμήθη... καὶ εἶδε κατ' ὄναρ τὴν Ζολάνδη.

Ἄλλὰ, φεῦ! εἶδεν ὅτι ἀμφοτέρωθεν εὐρίσκοντο ἐντὸς ρύακος, πλήρους αἵματος, εἰς μεγάλην ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν, ὅτι εἰς μᾶτην ἢ νέα ἐζήτει βοήθειαν... καὶ ὅτι οὗτος δὲν ἐδύνατο νὰ κινηθῇ, καίτοι ματαίως ἠγωνίζετο, διότι ὁ ρύαξ ἐξωγαυτο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, καθιστάμενος ποταμός καὶ μετ' ὀλίγον ὠκεανός!...

Ὁ Ὀλιβίερος ἐξύπνησεν ἐντρομος, ἀφήσας κραυγὴν, ἥτις ἀφύπνισε τὸν Ζεβάν.

— Διαβόλε! ἀνέκραξεν ὁ ποιητής, πηδῶν ἐκ τῆς κλίνης, μὴν ἔπαθες τίποτε, Ὀλιβιέρη;

— Ὁχι, ὄχι, ἀδελφέ μου, δὲν ἔχω τίποτε... ἐν ὄνειρον... ἐν τρομερὸν ὄνειρον!...

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Ζεβάν. Φαίνεται, θὰ ἔφαγες πολὺ χθὲς τὸ ἐσπέρας... Δὲν σ' ἤκουσα νὰ φωνάζεις ποτὲ εἰς τὸν ὕπνον σου.

Εἶτα δέ, πλησιάζοντας πρὸς τὸ παράθυρον.

— Σήμερα, εἶπε, θὰ ἔχωμεν ὠραίαν ἡμέραν, φίλε μου. Θὰ κάμω ἓνα καλὸν περίπατον μέχρι τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Μεγάλου Ἀγίου Γεωργίου. θὰ πληροφωρηθῶ πρῶτον ἂν δὲν εἶνε μέσα ὁ Βισκορνέ, καὶ ἔπειτα θὰ ἐπισκεφθῶ τὴν ἀγαπητὴν μου

Ἰακωβίαν καὶ θὰ φιλήσω τὰ ὠραία της χέρια... Ἄ! μὰ τὸν Θεόν! ἔχω δύο ἡμέρας νὰ τὴν ἰδῶ καὶ θὰ τρελλαθῶ!... Ἐρχεσαι καὶ σύ. Ὀλιβιέρη;

— Ὁχι, Ζεβάν... δὲν ἔχω διαθέτην.

— Διαβόλε! εἶπεν ὁ ποιητὴς μειδιῶν, καλὰ τὸ εἶπα ἐγώ!

Καὶ ἤρξατο ἐνδυόμενος φιλοκαλῶς.

— Ἄκουσε μίαν λέξιν, Ὀλιβιέρη, εἶπε μόλις ἐνδυθεὶς. Ἄν κατ' εὐτυχίαν εὕρω μόνην τὴν Ἰακωβίαν, θὰ βραδύνω νὰ ἐπιστρέψω. Λοιπὸν μὴν ἀνησυχήσῃς διὰ τὴν ἀπουσίαν μου. Καλὴν ἐντάμωσιν, φίλε μου, καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τοὺς ἔρωτάς σου.

Τούτου δὲ ἀναχωρήσαντος, ὁ Ὀλιβίερος παρεδόθη εἰς τὰς συνήθεις αὐτῷ μελαγχολικὰς σκέψεις.

Καὶ ἐν πρώτοις ἀνεμνήσθη ἐξ ὀλοκλήρου τοῦ περιπετειώδους βίου του. Εἶδεν, ὡς ἐν κατόπτρῳ, τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, διελθούσαν ἐν θλίψεσι καὶ ἀπελπισμοῖς· ἀνεμνήσθη τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς ἡρῆμου καὶ γαληνιαίας νεότητός του, καθ' ἣν ἔζη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀδόλου καὶ εὐκρινούς ἀγάπης τοῦ θετοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τῶν θωπειῶν τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου Βερνάρδου Μαγγε καὶ τῆς συζύγου του Ζιλμέτης· ἀνελογίσθη τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν τοῦ ἀγνωστοῦ, ὅστις ἐγνώρισεν αὐτῷ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς του· καὶ τέλος ἐσκέφθη τὴν πρώτην του λύπην, τὸ πρῶτόν του δάκρυ, τὸν θάνατον τῶν θετῶν γονέων του.

Ἄλλ' ἤδη νέον τι καὶ ἀπροσδόκητον συμβάν, ἢ ἐμφάνισις ἐνὸς ἀγγέλου προσετιθετο εἰς πάντα ταῦτα καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐτάρασσε τὸ πνεῦμά του!

Ἄλλὰ ποῖαν θέσιν ἐμελλεν ἄρα γε νὰ καταλάβῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του ἡ ὠραία Ζολάνδη; θὰ τὴν ἠγάπα; Ἄλλ' ἦτο ἄρα γε ἄξιος τοῦ ἀγγέλου ἐκείνου, αὐτός, ὁ ἀφανής, ὁ ἀγνωστος, ὁ περιπλανώμενος, ὁ πτωχός;... Καὶ ὅμως ἠῦχετο ἐνδομύχως νὰ τὴν ἐπανιδῆ ἀπαξ ἔτι καὶ ν' ἀποχαιρετίσῃ αὐτήν διὰ τελευταίαν φοράν...

Βαθὺς στεναγμός διέφυγε τοῦ στήθους του.

— Ναί, ἐπανελάβε, θέλω νὰ τὴν ἐπανιδῶ διὰ τελευταίαν φοράν...

Καί, τοιαύτην ἀπόφασιν λαβὼν, ὁ Ὀλιβίερος ἤσθάνθη ἐκυτὸν μᾶλλον ἤθεμον.

— Ἠδὴ, εἶπεν, αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω ἀνάγκη νὰ ἀναπνεύσω ἀέρα καθαρόν.

Ἐγερθεὶς δὲ πᾶραυτα ἔτριψε βλέμμα ἐταστικὸν πρὸς τὸν κήπον τῆς Ζολάνδης καὶ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας.

Διαβὰς τὴν ὁδὸν Βιέβρης ἔφθασε μέχρι τοῦ ποταμοῦ Σηκουάνα, εἶτα δ' ἐπιστρέψας δεξιόθεν, διήλθε τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου καὶ δι' αὐτῆς ἐπανήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του περὶ τὴν ἐσπέραν. Ἦτο κατὰ τὴν ὠραν ἐκείνην τοῦ λυκόφωτος, καθ' ἣν ὁ ἥλιος, κρυπτόμενος ὀπισθεν τῶν ὀρέων, ἐχρύσιζε μειδιῶν τὸ στερέωμα, οἶονεὶ χαϊρετίζων τὸ σῦμπαν.

Ὁ Ὀλιβίερος ὤρμησε πρὸς τὸ παράθυρον, ζητῶν διὰ τοῦ βλεμματος τὴν θέσιν,

ἐφ' ἧς ἐκάθητο ἡ Ζολάνδη, ὅτε τὸ πρῶτον τὴν εἶδεν.

Ὁ νέος ἐσκίρτησεν.

Ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ἐδρας ἐκείνης ὑπῆρχε ἀνθοδέσμη.

— Ἄνθη, ἐψιθύρισε, τὰ ὅποια ἀναμφιβόλως ἐδρεψε διὰ τῶν χειρῶν της. Ἄχ! ἂν ἡδυνάμην! ἂν ἐτόλμων!... θὰ ἦσαν δι' ἐμὲ ἐνθύμιον προσφιλές, τὸ ὅποιοι οὐδέποτε θὰ με ἐγκατέλειπον. Ἄλλως δὲν θὰ ἔπραττον καὶ ἀγενῆ τινα πράξις, διότι ἐπὶ τέλους... μοὶ ὀφείλει τὴν ζωὴν... καὶ μόνην ἀνταμοιβὴν θέλω αὐτὰ τὰ ἄνθη... Ναί... ἀλλ' ἂν αἰφνης μὲ κατελάμβανον; καὶ πρὸ πάντων ἐκείνη; τί θὰ ἔλεγε; ποῖαν πρόσφασιν θὰ εὕρισκον! Τί με μέλει;... Εἶνε ἄρα γε ἐγκλημα ἂν λάβῃ τις ὀλίγα ἄνθη, τὰ ὅποια αὐριον, μαρνανθέντα, θὰ σύρωνται ἐπὶ τῆς γῆς σχροκα καὶ σκομα; Διατί νὰ διστάζω, ἀφοῦ πλεον ὀφείλω, ἀφοῦ θέλω νὰ μὴν ἐπανιδῶ αὐτήν;

Καί, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀναβολῆς οὐδὲ τοῦ ἐλαχίστου θυροῦθου, κατέβη πᾶραυτα πρὸς τὸν κήπον διὰ τοῦ τρόπου τὸν ὅποιον ἤδη γνωρίζομεν.

Εἶτα πλησιάζοντας ἀκροποδητὴ τὴν ἐδραν, ἐφ' ἧς ὑπῆρχον τὰ ἄνθη, ἤρπασεν αὐτὰ μετὰ φόβου ἄμα καὶ σεβασμοῦ καὶ τὰ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖρά της.

Καθῆσας δέ, παρετήρει μετὰ τρυφερότητος τὸν θησαυρόν του, ὅτε ἠσθάνθη τι πιέζον τὸν ὦμόν του.

Ἐντρομος ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν του καὶ εἶδεν ἐνώπιόν του τὴν Ζολάνδη.

Ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ θέᾳ ἐκείνης, ὁ Ὀλιβίερος ἦτο ἔτοιμος νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῆς συγγνώμην καὶ ν' ἀναχωρήσῃ, ὅτε ἡ γλυκεῖα καὶ ἁρμονικὴ φωνὴ τῆς Ζολάνδης ἀνεχαίτισεν αὐτόν.

— Σεῖς, ὁ ὅποιος ὀνομάζεσθε Ὀλιβιέρη, εἶπε, καὶ ὁ ὅποιος εἶσθε ὁ πατήρ μου, διατί φαίνεσθε τεταραγμένος ἐνώπιόν μου;

— Δεσποινίς...

— Καλεῖτέ με Ζολάνδη, διέκοψεν αὐτὸν ἡ νέξ, ὅπως ἐγὼ σὰς καλῶ Ὀλιβιέρη, μὴ ἔχουσα οὐδεμίαν δυσπιστίαν πρὸς ὑμᾶς καὶ βασιζομένη εἰς τὴν τιμιότητά σας. Σὰς ἤρσαν, φαίνεται, τὰ ἄνθη ταῦτα, τὰ ὅποια σήμερον μόνη μου ἐδρεψα!... Δὲν εἶνε βεβαίως ἀρκοῦσα ἀνταμοιβὴ διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις, τὰς ὁποίας μοὶ προσεφέρατε... οὐχ ἦττον σὰς προσφέρω αὐτὰ ἀπὸ καρδίας.

— Ἄχ! Ζολάνδη, ἀνέκραξεν ὁ Ὀλιβίερος τρέμων ἐκ συγχινήσεως, πόσον σὲ ἀγαπῶ καὶ πόσον οἱ λόγοι σου μὲ καθιστῶσιν εὐτυχῆ!...

— Εὐτυχῆ!... ἐπανελάβε ἡ Ζολάνδη, εὐτυχῆ!... διὰ τόσῳ μικρὸν πρᾶγμα!...

— Τόσῳ μικρὸν πρᾶγμα! ἐφώνησεν ὁ Ὀλιβίερος. Καὶ νομίζεις λοιπὸν μικρὸν πρᾶγμα νὰ ἦμαι κάτοχος τῶν ἀνθῶν τούτων, νὰ ὀσφραίνωμαι αὐτά, τὰ ὅποια ἤγγισεν ἡ χεὶρ σας καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνεπαύθη πρὸς στιγμήν τὸ βλέμμα σας;

Ἡ Ζολάνδη, ἀθῶα καὶ ἀκακος, ἤκουε τοὺς θερμούς τούτους λόγους μετὰ βαθυ-

τάτης εκπλήξεως. Ἐμειδία, χαριέντως καὶ τὸ βλέμμα της, ἐστατικὸν καὶ περιφροντικόν, ἐφαίνετο ἐξετάζον ἐν ἑαυτῇ τὸν νέον κόσμον, ὅστις πρὸ αὐτῆς διηνοίγεται.

Οἱ δύο νέοι ἔμειναν πρὸς στιγμὴν σιωπῶντες.

Τὸ ὠρολόγιον τοῦ Ἁγίου Βερναρδίνου ἐσήμανε τὴν ὀγδόην.

— Ὅκτώ ὥραι ! . . . εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος. Πόσον ταχέως ἡ ἐσπέρα αὕτη παρέρχεται ! . . . Ἦδη θά σοι ἀπευθύνω, Ζολάνδη, μίαν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν παρόλειψα πρὸ πολλοῦ· μήπως σοὶ ἐπροξένησε ταραχὴν τινα ἢ συγκίνησιν τὸ τρομερὸν συμβάν τῆς χθεςινῆς ἐσπέρας ;

— Ὅχι, κύριε, καθόλου. . . σὰς εὐχαριστῶ . . .

— Μίαν λέξιν ἀκόμη· ἡ παρουσία μου δὲν σοὶ προξένησε λύπην τινα ἢ ἐνόχλησιν ; . . . Ἄν ὁ πατήρ σου . . .

— Αὔριον θὰ ἔλθῃ νὰ μ' ἐπισκεφθῇ. Μοὶ παρήγγειλε σήμερον διὰ τοῦ ὑπέρτου του . . .

— Λοιπὸν . . . εἰμεθα μόνοι ;

— Μόνοι, κύριε . . . πλὴν τοῦ Θεοῦ, ὅστις μὰς ἐπιβλέπει.

Τότε, ὑπὸ τοὺς σελαγίζοντας καὶ ὑποτρέμοντας ἀστέρας, ἤρξατο μετὰ τῶν δύο νέων μακρὰ συνδι'ἀλεξις, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ θὰ ἤκουον χωρὶς οὐδ' ἡ ἐλαχίστη σκιά νὰ διέλθῃ ἀπὸ τοῦ θείου προσώπου των.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐν πρώτοις διηγήθη ἀκριβῶς εἰς τὴν Ζολάνδην ὁλόκληρον τὸν βίον του, τούτεστι τὴν σκοτεινὴν γέννησίν του, τὴν ἀνατροφήν του καὶ τοὺς σκοπούς του.

Ἡ Ζολάνδη ἤκρατο μετὰ προσοχῆς.

— Εἶνε σκληρὰ ἀνάγκη, τὴν ὁποίαν ἀνελάβετε, εἶπε διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ σταθερᾶς. Ἐν τούτοις ὁ Θεός, θάττον ἢ βραδύον, τιμωρεῖ αὐστηρῶς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μὰς προξένησαν λύπην ἀπαρηγόρητον.

— Δὲν θὰ μ' εἴπῃς τι καὶ σὺ περὶ τοῦ βίου σου ; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Τί θέλετε νὰ σὰς εἴπω, κύριε ; ἀπήντησεν αὕτη ἐρυθριῶσα, μή πως πραγματικῶς ἔζων πρὶν νὰ σὰς γνωρίσω ; . . .

— Ἀχ ! προσφιλῆς Ζολάνδη ! . . .

— Δὲν ἐνθυμούμαι καθόλου τὴν μητέρα μου, ὁ δὲ πατήρ μου ὀνομάζεται Γεράρδος. Εἶναι, νομίζω, στρατιωτικὸς. ἔχει τὸ πρόσωπον αὐστηρὸν καὶ κατηφές, ἀλλὰ τὴν καρδίαν ἀγαθὴν. Ἡ στενοχωρία καὶ ἡ μοναξιά, τὰς ὁποίας μοὶ ἐπέβαλλον περιστάσεις ἀνώτεραι, ἐπέχυσαν εἰς τὴν καρδίαν μου ἀορίστους τινὰς φόβους, ἀλλ' οὐδέποτε κατεπύκρναν αὐτήν. Τὰς μακρὰς τοῦ χειμῶνος ἐσπέρας διέρχομαι ἀναγινώσκουσα ἱερὰ τινὰ βιβλία· τὸ δὲ ὑπόλοιπον τοῦ ἔτους ἔχω ὡς μόνην διασκεδάσιν τὰ πτηνὰ, τὰ ὁποία ψάλλουν, καὶ τὰ ἄνθη, τὰ ὁποία ἀναβαλλούν. Τοῦτο μοὶ ἀρκεῖ. Ἀγνοῶ τί θὰ συνέβαιναν ἂν δὲν σὰς συνήτων . . . αἰσθάνομαι ὁμῶς ὅτι τώρα εἶμαι πλέον εὐτυχῆς !

Οὕτως συνδιελέχθησαν ἐπὶ πολὺ, κρατοῦντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας, χωρὶς νὰ ἐνοήσωσιν ὅτι ἡ νύξ ἀρκούντως προὔχρησεν.

Ἄλλ' ὅτε τὸ ὠρολόγιον τοῦ Ἁγίου Βερναρδίνου ἐσήμανε τὴν δεκάτην ὥραν, ὁ Ὀλιβιέρος ἠννόησεν ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς ν' ἀναχωρήσῃ.

— Λοιπὸν, Ὀλιβιέρε, θ' ἀναχωρήσῃς ; ἠρώτησεν αὐτὸν τρυφερῶς ἡ νέα.

— Ναί, ἀγαπητῇ μου Ζολάνδη· ἀλλ' ὄχι μετ' εὐχαριστήσεως, σοὶ ὀρκίζομαι ! ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Καὶ θὰ σ' ἐπανάδω αὔριον ; . . . ἔστω καὶ μίαν στιγμὴν . . . εἰς ἐκεῖνον τὸ παράθυρον ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Τότε αὔριον, φίλε μου !

— Ναι, αὔριον, γλυκεῖα καὶ προσφιλῆς μου Ζολάνδη. Ἄλλ' ἂν συνέβαινέ τι ἀπροσδόκητον . . .

— Τί εἶνε δυνατόν νὰ συμβῇ ; ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρε.

— Μήπως ἤξεύρω καὶ ἐγώ ; . . . Ὄταν τις ἀγαπᾷ, πάντοτε εἶνε ἀνήσυχος, Ζολάνδη . . . Δὲν εἶμαι συνειθισμένος εἰς τὴν εὐτυχίαν, ὥστε φοβοῦμαι πολὺ . . . Λοιπὸν ἂν σοὶ συνέβαινέ τι ἀπροσδόκητον.

— Θὰ σε εἰδαποῖουν ἀμέσως, Ὀλιβιέρε, σοὶ ὀρκίζομαι !

— Ὁ Θεὸς νὰ σε φυλάττῃ καὶ νὰ σ' εὐλογῇ, Ζολάνδη, διὰ τὴν χαρὰν, τὴν ὁποῖαν μοὶ ἐπροξένησας !

Καί, ρίψας τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς Ζολάνδης, ἐχαιρέτισεν αὐτὴν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς εἰσῆρχετο καὶ ὁ Ζεβάν.

Ὁ ποιητὴς ἐφαίνετο περιχαρῆς ὅσον οὐδέποτε.

— Ἄ ! φίλε μου, ἀνέκραξεν, ὁ Βισκορνέ ἦτο ἀπῶν ! . . . ἀπῶν ! ἐννοεῖς ;

— Μπᾶ ! εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος μειδιῶν. Λοιπὸν ;

— Λοιπὸν . . . ἐπέρασα, φίλε μου, μίαν ὥραιαν ἡμέραν μετὰ τὴν Ἰακωβίαν μου ! . . . Δὲν ἤξεύρω οὕτ' ἐγὼ πόσας φοραὶς τῆς εἶπον ὅτι τὴν ἀγαπῶ ! . . . Ἐ ! καὶ σὺ, φίλε μου, πῶς ἐπέρασες ; τί γίνονται οἱ ἔρωτές σου ;

— Ζεβάν, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρος μειδιῶν πάντοτε, εἶδον ἀπόψε τὴν Ζολάνδην, ἐκεῖ, εἰς τὸν κήπὸν της . . . Διῆλθον δύο ὥρας πλησίον της, ἀκούων τὴν φωνὴν της καὶ . . .

— Καί ;

— Ἐνθυμίσου καλὰ ὅ,τι σοὶ λέγω, Ζεβάν· ἡ συνάντησις τῆς νέας ταύτης, εἶπ' εὐτυχῆς εἶτε δυστυχῆς, δὲν θέλω νὰ ἐξετάσω, θ' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης μου.

Ὁ Ζεβάν ἠπόρει καὶ ἐξίστατο διὰ τὴν μεταβολὴν ταύτην τοῦ φίλου του, ἀγνοῶν τί νὰ συμπεράνῃ.

— Τί κάθησαι αὐτοῦ καὶ ψάλλεις ; εἶπεν ἐπὶ τέλους. Εἶνε ποτε δυνατόν ἢ λιθινὴ καρδία σου ν' ἀγαπήσῃ μετὰ σωστά της ;

— Καὶ ὁμῶς ἀγαπῶ, Ζεβάν. Ὅλος ἐκεῖνος ὁ πάγος, ὁ ὅποιος περιεκλείετο εἰς τὴν καρδίαν μου, διελύθη εἰς ἕν βλέμμα ἐκείνης, ὅπως ὁ καιρὸς εἰς τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου. Ἐξήγησέ το ὅπως θέλεις. Ἀγνοῶ τί αἰσθάνομαι· ἀλλ' ἕκαστος παλμὸς τῆς καρδίας μου μοὶ λέγει ὅτι εἰς

τὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον ἐπεχείρησα ἐναντίον τῆς φύσεως ὅλης καὶ τῆς νεότητός μου, ἠττήθην κατὰ κράτος. Ναι, ἀγαπῶ τὴν Ζολάνδην ! . . . τὴν λατρεῶ . . . Ἀκούεις ; Ζεβάν . . . αἰσθάνομαι ὅτι θὰ παραφρονήσω . . .

— Μὲ τρομαχθεῖς, Ὀλιβιέρε ! Ποῦ εἶνε λοιπὸν οἱ ὄρκοί σου ; Ποῦ εἶνε ἡ ἐκδίκησίς σου ; . . .

— ὦ ! ἔσο ἥσυχος, φίλε μου ! δὲν ἐλησημόνησα τίποτε, οὔτε τὸν πατέρα μου, οὔτε τὸ χρέος μου !

— Καλὰ ! Ἀλλὰ ποῖος θὰ ἐπίστευε ; . . .

— Ναι, προσέθηκεν ὁ Ὀλιβιέρος κινῶν μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν, τίς θὰ ἐπίστευε ;

— Σιγὰ ! μοῦ ἔρχεται μία ἰδέα δι' αὐτὴν τὴν νέαν, ἐπανάλαβεν ὁ Ζεβάν.

— Λέγε.

— Ἐνθυμίσαι τί μας εἶπεν ἐκεῖνος ὁ ἀνθρωπος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Βισκορνέ.

— Ποῖος ἀνθρωπος ; . . . Ἄ ! καλὰ . . . ἐνθυμούμαι.

— Δὲν ἐνθυμίσαι τὴν ἐπιμονὴν του νὰ μὴ κατοικήσωμεν εἰς αὐτὴν τὴν συνοικίαν ;

— Πραγματικῶς.

— Λοιπὸν, ἂν αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος, αὐτὸς ὁ ἀγνώστος . . . ἦτο . . .

— Ποῖος ;

— Ὁ πατήρ τῆς Ζολάνδης.

— Αὐτός ;

— Μία ἀπλῆ ὑποψία εἶνε αὕτη· ἀλλὰ τέλος πάντων . . .

— Πιθανόν· ἀλλὰ τότε τί τὸν ἠμπόδιζε νὰ γνωρίσῃ καὶ εἰς ἐμὲ τὸ μυστικόν του ; Ἄλλως τε καὶ ὁ ἀγνώστος ἐκεῖνος φίλος, ὁ ὅποιος μὲ παρέδωκεν εἰς τὸν πατέρα σου μοὶ ὠρκίσθη ὅτι ἤμην ὁ υἱὸς ἐνὸς τῶν μᾶλλον εὐγενῶν ἰσποτῶν τῆς Γαλιτίας.

— Καὶ ἐν τούτοις εἰς ὅλα αὐτὰ, ἐπανάλαβεν ὁ Ζεβάν, ὑπάρχει μυστήριον, τὸ ὁποῖον δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐξηγήσῃ. Ζῶμεν εἰς κακὴν ἐποχὴν καὶ ὅλα εἰμπορεῖ τις νὰ ὑποθέσῃ. Θέλεις ν' ἀκούσῃς μίαν συμβουλήν μου, Ὀλιβιέρε ;

— Τί ;

— Ν' ἀναχωρήσωμεν.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος μετὰ τόνου ἀποφασιστικοῦ· τοῦλάχιστον ἐγὼ θάμεινω.

— Καλὰ· τότε μένομεν καὶ οἱ δύο . . . Ἄλλὰ, πιστευσέ μου, πρέπει νὰ ἤμεθα προσφυλακτικοί.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Ζεβάν ἐνόμισε ὅτι ἤκουσε φωνὴν γυναικεῖαν, καλοῦσαν αὐτὸν ἀπὸ τῆς οἴου.

— Σιωπῆ ! εἶπεν ἀρπάσας ἐκ τοῦ βραχιόνος τὸν Ὀλιβιέρον, ἤκουσα προφερόμενον τὸ ὄνομά μου.

Καὶ ὄντως, ἡ αὐτὴ φωνὴ ἐπανάλαβε : — Κύριε Ζεβάν ! . . . κύριε Ζεβάν ! . . . ἀνοίξατε, παρακλῶ . . .

— Ἡ Ἰακωβίνα ! . . . ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ ποιητὴς . . . Ἡ Ἰακωβίνα ! . . . τοιαύτην ὥραν ! . . . ἐδῶ ! . . . Τί ἄρὰ γε νὰ συμβαίνει ; Καί, ταχύς, ὡς ἀστραπή, ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς εἰσόδου. Σ. Τ.

Ἐπεται συνέχεια.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΕΣΙΑΝΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ δούξ, τὸ παρακολουθοῦν καὶ εὐλογοῦν με πολὺ πλῆθος δὲν μ' ἐτίμησε διὰ τοιαύτης ὑποδοχῆς εἰμὴ ὅπως ἀνταμείψῃ τὴν θερμὴν τοῦ πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πίστεως ζήλου μου. Ἐλάβον τὴν τιμὴν νὰ λαλήσω τῇ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι, πρὸ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσεώς της, περὶ σχεδίου συμμαχίας πάντων τῶν ἀληθῶν καθολικῶν.

— **Ναί, ναί,** εἶπεν ὁ Σχικῶ· **ναί,** ἐνθυμοῦμαι ἐγώ, περὶ τῆς *Ἐνώσεως*, Ἐρρίκε, περὶ τῆς *Ἐνώσεως*, βασιλεῦ μου τῇ ἀληθείᾳ, εἶσαι πολὺ ἐπιλήσμων, τέκνον μου, νὰ μὴ ἐνθυμῆσαι τὴν ἐξοχὸν ἐκείνην ἰδέαν.

Ὁ δούξ ἐστράφη εἰς τὸ ἀκουσμα ἐκείνων τῶν φράσεων καὶ ἔρριψε περιφρονητικὸν βλέμμα ἐπὶ ἐκείνου, ὅστις εἶχε προφέρει αὐτάς, ἀλλ' ἀγνοῶν ὅποιαν εἶχον βεβαιότητα ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ βασιλέως, ἐνισχυόμενοι μάλιστα ὑπὸ τῶν προσφάτων ἀποκαλύψεων τοῦ κυρίου δὲ Μορβιλιέ.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιόυ ὁμῶς ἐταράχθη, θεὶς δ' ἓνα δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων του, ἠτένισε τὸν δούκα Γκιζην, ὠχρὸς καὶ ἀκίνητος ὡς ἀγαλμα.

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἀντελήφθη ἐκείνου τοῦ νεύματος συνεννόσεως· πλὴν ὁ Σχικῶ, πλησιάζας εἰς τὸ οὐς αὐτοῦ ἐπὶ προφάσει νὰ διορθώσῃ ἕν τῶν ρουβινίων τοῦ σκουφώματος αὐτοῦ, τῷ εἶπε λίαν χαμηλοφώνως:

— Ἴδε τὸν ἀδελφόν σου, Ἐρρίκε.

Ὁ Ἐρρίκος ὕψωσε ταχέως τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ καὶ ὁ δούξ κατεβίβαθεν ἐπίσης ταχέως τὸν δάκτυλόν του. Ὁ Ἐρρίκος ὁμῶς ἀντελήφθη ἐκείνου τοῦ κινήματος καὶ ἐμάντευσε τὴν σύστασιν.

— Μεγαλειότατε, νῆηκολούθησε ὁ δούξ Γκιζης, ὅστις εἶχε μὲν ἴδει καλῶς τὴν πράξιν τοῦ Σχικῶ, ἀλλὰ δὲν εἶχε δυνηθῆ ν' ἀκούσῃ τὰς λέξεις, τῷ ὄντι οἱ καθολικοὶ ἀπεκάλεσαν Ἁγίαν Ἐνωσιν τὸν συνεταιρισμόν, ὅστις ἔχει κύριον σκοπὸν τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ θρόνου κατὰ τῶν Οὐγονότων, τῶν θανασίμων ἐχθρῶν αὐτοῦ.

— Ὁρθῶς εἴρηται! ἀνεφώνησεν ὁ Σχικῶ. Ἐπιδοκιμάζω χερσὶ τε ποσὶ τε.

— Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ, τὸ συνεταιρίζεσθαι εἶναι ὀλίγον, Μεγαλειότατε, εἶναι ὀλίγον τὸ σχηματίζειν ὄγκον, ὅσῳ ἂν οὗτος ἦναι πυκνός· πρέπει νὰ δοθῇ αὐτῷ προσήκουσα διεύθυνσις. Ἄλλ' εἰς βασιλεῖον, ὡς τὴν Γαλλίαν, πλείονα ἑκατομμύρια ἀνδρῶν δὲν συνεχίρονται, ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ βασιλέως.

— Πλείστα ἑκατομμύρια ἀνδρῶν! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, χωρὶς κἂν νὰ δοκιμάσῃ ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἐκπληξίν του, ἥτις δικαίως ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ ὡς φόβος.

— Πλείονα ἑκατομμύρια ἀνδρῶν, ἐπαλάβην ὁ Σχικῶ, μικρὸς πυρὴν δυσηρετημένων, ὅστις, ἐὰν ἔχῃ φυτευθῇ καταλλήλως, ὡς δὲν ἀμφισβάλω, ὑπὸ ἐπιτηδίων χειρῶν, θέλει παραγάγει ἀγαθοὺς καρπούς.

τὴν φορὰν ταύτην, ἢ ὑπομονὴν τοῦ δούκους ἐφάνη ἐξαντληθεῖσα. Ὁ δούξ ἐπίεζε τὸ ἔδαφος, διὰ τοῦ ποδός, μὴ τολμῶν νὰ κτυπήσῃ αὐτό.

— Ἐκπλήττομαι, εἶπεν, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἀνέχεται νὰ με διακόπτωσι τόσοσιν συχνάκις, ἐνῷ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ Αὐτῇ περὶ τόσον σοβαρῶν ἀντικειμένων.

Ὁ Σχικῶ, εἰς τὸ ἀκουσμα ἐκείνης τῆς παρατηρήσεως, τῆς ὁποίας ἐφάνη αἰσθανθεῖς τὴν ὀρθότητα, ἔφερε περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα ὀργίλον καὶ, μιμούμενος τὴν ὀξεῖαν φωνὴν τοῦ κλητῆρος τῆς Συγκλήτου ἀνέκραξε:

— Σιωπή! ἄλλως θὰ ταυρῆτε μαζὺ μου.

— Πλείονα ἑκατομμύρια ἀνδρῶν! ἐπαλάβην ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἐδυσκολεύετο νὰ καταπῆ τὸν ἀριθμόν, εἶναι λίαν κολακευτικὸν διὰ τὴν καθολικὴν θρησκείαν· ἀπέναντι ὁμῶς αὐτῶν τῶν πλείονων ἑκατομμυρίων συνεταίρων πόσοι διαμαρτυρόμενοι ὑπάρχουσιν εἰς τὸ βασιλεῖόν μου;

Ὁ δούξ ἐφάνη ἐρευνῶν.

— Τέσσαρες, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

Ἡ νέα αὐτῆ ἀστείότης προὐκάλεσεν ἔκρηξιν γέλωτος τῶν φίλων τοῦ βασιλέως, ἐνῷ ὁ δούξ Γκιζης συνωφροῦτο καὶ οἱ ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ εὐπατρίδα ἐψιθύριζον ὑψηλοφώνως κατὰ τῆς θρασύτητος τοῦ Γασκόνου.

Ὁ βασιλεὺς ἐστράφη βραδέως πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἀντιθαλάμου, ἐπειδὴ δ' ὁσάκις ἤθελεν, εἶχε βλέμμα πλήρες ἀξιοπρεπείας, οἱ ψιθυρισμοὶ ἔπαυσαν.

Ἐἴτα δέ, προσβλέψας ὁμοίως τὸν δούκα, εἶπεν αὐτῷ:

— Ἐμπρός, κύριε, τί ζητεῖτε;... Εἰς τὸν σκοπὸν... εἰς τὸν σκοπὸν... .

— Ζητῶ, Μεγαλειότατε, διότι ἡ δημοτικότης τοῦ βασιλέως μου μοὶ εἶναι ἴσως προσφιλεστέρα τῆς ἐμῆς δημοτικότητος, ζητῶ, ὅπως ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἀποδείξῃ ἐναργῶς ὅτι ὑπερτερεῖ ἐπίσης ἡμᾶς ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς καθολικῆς θρησκείας ζήλῳ, ὅτι δὲ τοιοῦτοτρόπως αἱρεῖ πᾶσαν πρόφασιν τῶν δυσηρεστημένων τοῦ νὰ ἐπαναρχίσωσι τοὺς πολέμους.

— **Ἄ!** ἂν μόνον περὶ πολέμου πρόκειται, ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ἔχω στρατεύματα· μόνον δ' ὑπὸ τὰς διαταγάς σας ἔχετε ἐν τῷ στρατοπέδῳ, τὸ ὅποιον ἐγκατελείψατε, ἵνα μοὶ δώσῃτε τὰς ἀρίστους ταύτας συμβουλὰς, εἰκοσι πέντε χιλιάδας ἀνδρῶν, νομίζω.

— Μεγαλειότατε, ὀμιλήσας περὶ πολέμου, ὀφείλον ἴσως νὰ ἐξηγηθῶ.

— Ἐξηγήθητε, ἐξάδελφέ μου· εἰσθε μέγας στρατηγός, ἐπομένως, ἄνευ ἀμφιβολίας, ἀρῆσθε μοὶ ν' ἀκούω ὑμᾶς ἐπὶ τοιούτου ἀντικειμένου.

— Μεγαλειότατε, ἤθελον νὰ εἶπω, ὅτι, εἰς τὰς ἐνεστώσας περιστάσεις, οἱ βασιλεῖς κέκληται νὰ διεξάγωσι δύο πολέμους, τὸν ἠθικὸν πόλεμον, ἐὰν δύναμαι νὰ ἐκφρασθῶ οὔτω, καὶ τὸν πολιτικὸν πόλεμον· τὸν κατὰ τῶν ἰδεῶν πόλεμον καὶ τὸν κατὰ τῶν ἀνθρώπων.

— Διάβωλε! εἶπεν ὁ Σχικῶ, πόσον εἶναι

ἐντόνω, ἐκπεφρασμένον τὸ πράγμα!

— Σιωπή! τρελλέ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Οἱ ἄνθρωποι, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ, εἰναι ὄρατοί, ψηλαφητοί, θνητοί· καταδιώκονται, προσβάλλονται, ἠττῶνται· ἠττηθέντες δέ, δικάζονται καὶ ἀπαγχονίζονται ἢ τι πλέον.

— **Ναί,** εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἀπαγχονίζονται καὶ ἄνευ δίκης· τοῦτο εἶναι συντομώτερον καὶ βασιλικώτερον.

— Πλὴν αἱ ἰδέαι, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ, εἶναι ἀνεπίληπτοι, Μεγαλειότατε· διολισθαίνουσι καὶ διαδίδονται ἀόρατοι· ἰδίως δὲ κρύπτονται ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν βουλομένων νὰ καταστρέψωσιν αὐτάς· καταφεύγουσαι ἐν τῷ βάθει τῶν ψυχῶν, ἀναπτύσσουσι βαθεῖας ρίζας· ὅσῳ δέ τις ἀποκόπη τοὺς προέχοντες κλάδους, τὸσῳ αἱ ρίζαι καθίστανται ἰσχυρότεραι καὶ ἀναπόσπαστοι. Ἡ ἰδέα, Μεγαλειότατε, εἶναι νάνος γίγας, δεόμενος διηνεκοῦς ἐποπτείας διότι ἡ χθὲς πρὸ τῶν ποδῶν ὑμῶν περισινοῦσα ἰδέα αὐρίον θέλει κυριεύσει τὴν κεφαλὴν ὑμῶν. Ἀνάγκη ὀξέων ὀφθαλμῶν, ὅπως διακρίνωσι τὴν ἐναρξίν τῆς πυρκαϊῆς ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, τούτου δ' ἐνεκὸν εἶναι ἀναγκαῖα ἑκατομμύρια ἐποπτῶν.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΛΕΥΚΗ ΛΟΡΖΥ

[Ἀἰτήρημα ἐκ τῶν τοῦ Αἰμυλίου Σουβέστρ].

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὅσα ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶπεν ἤσεν, ἄλλως τε, ἀληθέστατα· ὁ Ἀλέξιος ἀνῆκε μᾶλλον εἰς τὴν Αἰκατερίνην ἢ εἰς ἑαυτόν. Ἀναμεμιγμένος εἰς φοβερά μυστικά, ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποχωρισθῇ τῶν συνενόχων του, διότι τὸ κοινὸν τῶν συμφερόντων ἠδύνατο μόνον νὰ ἐγγυᾶται περὶ τῆς πίστεώς του. Ἡ τύχη του ὁμοίαζε πρὸς τὴν τῶν ριψοκινδύνων ἡγεμονοπαίδων τῶν *Χιλίων καὶ μᾶς Νυκτῶν*, οἵτινες, εἰσχωρήσαντες εἰς τὸ ὀλέθριον ἄντρον καὶ ἰδόντες τὰ ἀπόκρυφα αὐτοῦ, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθωσι πλέον αὐτοῦ ἐπὶ ποινῇ θανάτου.

Ὁ Ἀλέξιος ἐγνώριζε πάντα ταῦτα καὶ ὅμως οὐδεμίαν ἐλπίδα ἀπώλεσε. Τὰ εἰλικρινῆ αἰσθήματα δυσκόλως ἀποθαρρύνοντα· ἄλλως τε αὐτὸς κατεῖχεν ἄστατον ψυχὴν, ἀπληστούσαν εὐτυχίας καὶ μὴ σταματῶσαν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς θλιβεράς συγκινήσεις.

Ἀπεδιώξε τάχιστα τὰς ἀνησυχίας του καὶ καλέσας εἰς βοήθειάν του τὴν ἀνάμνησιν τῆς Λευκῆς ἠτοιμάσθη διὰ τὸν γάμον.

Ὅτε κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν μετέβη εὖρεν ἐτοίμην τὴν νεάνίδα· μεσονύκτιον εἶχε σημάνην, ἀμφοτέροι δὲ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Παύλου.

Ἡ θύρα ἦτο ἠνεωγμένη, τὰ κηρία ἀνημμένα καὶ ὁ ἱερεὺς ἀνέμενε τούτους. Εἰς τὴν θέαν ταύτην ἡ Λευκὴ ἔστη, καταληφθεῖσα ὑπὸ εὐάρεστου τρόμου. Ὁ ἐντὸς τοῦ βραχίονος τοῦ Ἀλεξίου βραχίων της ἐσφιγχε τοῦτον σπασμωδικῶς, ἐθεώρησε δὲ τὸν νεανίαν μετ' ἀγωνίας καὶ ἔρωτος.

— Τί ἔχεις, Λευκή; ἠρώτησεν οὗτος. Μήπως διατάξεις;

— Ὄχι, ἐπιθύρῃσεν ἐκεῖνη, ἀλλ' εἶμαι λίαν εὐτυχῆς καὶ φοβοῦμαι.

Ἐνθ' προέφερε τὰς λέξεις ταύτας, σκια διήλθε ταχέως πλησίον τῶν μεμνηστευμένων.

Δ'

Ἐκεῖνη εὐστράφη καὶ ἡ Λευκή ἐγονυπέτησαν ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας τραπέζης· ἡ ἱεροτελεστία ἤρξατο.

Τὸ προκαίσημα τοῦ φόβου ὅπερ ἡ νεανίας εἰσερχομένη ἠσθάνθη μετεδόθη καὶ εἰς τὸν νεανίαν. Ἠγνῶσι ὅποιον πρόσκομμα ὁ Ἰβάν ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς τὸν γάμον του, ἀλλ' ἀνέμενεν ἐν.

Τὰ κηρία ἐπέχεον ἐπὶ τῆς ἁγίας τραπέζης μόνον τὴν ὠχρὰν λάμπριν των, ἅπας δὲ ὁ ἐπίλοιπος χώρος τῆς ἐκκλησίας ἦτο σκοτεινός. Πολλάκις ὁ νεανίας ἐστρέφετο ἐρευνῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν εἰς τὸ σκότος· αἴφνης ἀνεσκίρτησε, διότι εἶδε σκίαν κινήθεισαν ἐν τῷ σκότει, καὶ προχωροῦσαν βραδέως πρὸς τοὺς νυμφίους.

Τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη ὁ ἱερεὺς ἠρώτησε, κατὰ τὸ χριστιανικὸν ἔθος, ἂν οὔδεὶς ἐγίγνωσκεν ἐμπόδιόν τι εἰς τὸν μετ' ὀλίγον τελεσθησόμενον γάμον τοῦτον.

— Γνωρίζω ἐγὼ ἐν, εἶπεν ἡ γαλήνιος καὶ ἰσχυρά φωνῇ τοῦ Ἰβάν.

Ἡ Λευκὴ ἔρρηξε κραυγὴν, ὁ δὲ ἱερεὺς ἔστη ἐκπεπληγμένος.

— Τίς εἶναι ὁ ξένος οὗτος; ἠρώτησεν. Ἄς πλησιάσῃ.

Ὁ Ἰβάν ὑπήκουσε καὶ δεικνύων τὸν νυμφίον εἶπεν·

— Ὁ νέος οὗτος εἶναι ὑπήκοος τῆς αὐτοκρατορίας Αἰκατερίνης, διὰ νὰ νυμφευθῇ δὲ νομίμως τῷ χρειάζεται αὐτοκρατορικὴ ἀδεία.

— Ψεύδεσαι, διέκοψεν ὁ Ἀλέξιος. Δὲν ἔχω ἀνάγκη ταύτης ἀφ' οὗ ἀπαρνοῦμαι τὴν πατρίδα μου καὶ αὐτὴν.

— Ἱερεὺς καθολικός δὲν δύναται νὰ εὐλογήσῃ τὸν μετὰ τῆς δεσποινίδος γάμον σου, διότι πρεσβεύεις ἄλλην θρησκείαν.

— Τὴν ἀπαρνοῦμαι!

Ὁ Ἰβάν ἐποίησε κίνημα ἐκπλήξεως.

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα; ἠρώτησεν ὁ ἱερεὺς.

Ὁ Ῥῶσος ἐκπεπληγμένος ἐτήρησε σιγήν.

Ὁ Ἀλέξιος ἐδράξατο τότε τῆς χειρὸς τῆς Λευκῆς καὶ θεωρήσας τὸν Ἰβάν μετὰ περιφρονητικῆς εἰρωνείας·

— Ἠγνῶσις διὰ τί ἤμην Ικανός, Βόργο, εἶπε πικρῶς μειδιῶν. Δὲν ἐπίστευες ὅτι τὰ πάντα ἐγκαταλείπει τις διὰ τὴν γυναῖκα τὴν ὁποῖαν ἀγαπᾷ, δὲν ἐνόησες ὅτι οὐδὲν πρὸς ἐμέ ὁ κόσμος, καὶ ὅτι θὰ ἐθυσιάζον ὀλόκληρον αὐτὸν διὰ νὰ τὴν ἴδω μειδιῶσαν!... Πίστευσόν με, πρέπει νὰ παραιτηθῆς τῆς ἀποφάσεως τοῦ νὰ με ἀποχωρήσης ταύτης· εὐκολότερον, θὰ σοὶ ἦναι νὰ μοὶ ἀποσπάσης τὸ ἤμισυ τῆς καρδίας μου.

Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν ἱερέα προσέθηκε·

— Περᾶναι ὅ,τι ἠρξίσατε, πάτερ μου, διότι εἶμαι ἐλεύθερος καὶ τῆς αὐτῆς με ὑμᾶς θρησκείας.

— Περιμένετε! ἀνέκραξεν ὁ Ἰβάν προχωρῶν πρὸς τὴν ἁγίαν τράπεζαν· τώρα ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν δεσποινίδα· γνωρίζει ποῖον ὑπανδρεύεται;

— Τὸν Ἀλέξιον δὲ Φουρτζελ, εἶπεν ἡ Λευκή.

— Ὅχι, δεσποινίς!

Ἐκεῖνη ἐστράφη πρὸς τὸν νεανίαν θεωροῦσα τοῦτον διὰ πεφοβισμένου βλέμματος· ἀλλ' οὗτος, πρὸς στιγμὴν ταραχθεὶς, ἀνέλαβε τὸ θάρρος του.

— Ὁ ἀνθρωπος οὗτος ἔχει δίκαιον, εἶπεν. Ὦν ἀγνωστος εἰς ὄλους, καὶ εἰς σὲ ταύτην, Λευκή, ἠλπίζω νὰ τηρήσω εὐκολότερον τὸ μυστικόν μου. Ἀφ' οὗ ὅμως με ἐξαναγκάζουσι, θὰ σὰς τὸ εἶπω. Δὲν ὀνομάζομαι Φουρτζελ, ἀλλὰ Ἀλέξιος Ὀρλώφ.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦτου μεγίστη κίνησις ἐγένετο, ἡ δὲ Λευκὴ ὑπεχώρησεν ἐκπληκτος.

— Ἀλέξιος Ὀρλώφ! ἐπανελάμβεν ἐκείνη, καὶ μοὶ τὸ ἀπέκρυψες;

— Μήπως θὰ μ' ἀγαπᾷς ὀλιγώτερον; ἠρώτησεν ὁ νεανίας τείνων αὐτὴ τὴν χεῖρα ἢ ἐκεῖνη ἐδράξατο μετ' ἔρωτος.

— Ἄ! ἠθέλησες ν' ἀγνοῦ τὴν θυσίαν ἢ χᾶριν ἐμοῦ ὑφίστασαι, εἶπεν. Ἐχεις θεῖαν ἀγαθότητα.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἰβάν μειδιῶν σκυθρωπός, γοητευθεὶς ἐκ γυναικείας καλλονῆς ὁ Ἀλέξιος Ὀρλώφ λησμονεὶ σήμερον τὸ ὄνομά του, ἀλλ' ὁ Ἀλέξιος εἶναι νέος καὶ θάττον ἢ βραδύτερον θὰ ἐπανεῖθῃ εἰς τὴν προτέραν φύσιν του. Οἱ Ὀρλώφ εἶναι ἀειτοί, δεσποινίς· ἂν ἐπ' ὀλίγον κοιμῶνται ἐντός ἀνθοστολιστῶν φυλακῶν, ταχέως ὁμως ἵπτανται πρὸς τὰ νέφη. Ὁ ἔρωθ δὲν διαρκεῖ ἐπὶ πολὺ. Ἄλλως τε ἡ ἀνάμνησις τῆς θυσίας ἐπανερχεται καὶ ταχέως ἐπέρχεται ἡ μετάνοια.

Ἡ νεανία ἀνεσκίρτησε.

— Μὴ τὸν πιστεύσης! μὴ τὸν πιστεύσης, Λευκή! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέξιος.

— Δὲν πρέπει νὰ πιστεύσητε ἐμέ, ἀλλὰ τὴν πειρᾶν, προσέθηκε ὁ Ἰβάν σείων τὴν κεφαλὴν. Σκεφθῆτέ το, δεσποινίς, ὁ ἔρωθ θ' ἀραιρήσῃ ἀπὸ τοῦ Ἀλεξίου πλέον παρ' ὅσον τὸ μῖσος ἐχθροῦ δὲν δύναται νὰ τῷ ἀφαιρήσῃ, τὴν δύναμιν δὴλα δὴ, τὴν δόξαν, τὴν εὐγένειαν, καὶ ὅλα ταῦτα θὰ τ' ἀπολέσῃ χάριν ὑμῶν.

— Ἀρκεῖ! ἀνέκραξεν ὁ Ὀρλώφ, παρασύρων τὴν νεανίδα πρὸς τὸν ἱερέα.

Ἡ ψυχραΐα ἐφάνη ὅτι ἐγκτελίπε τὸν Ῥῶσον.

— Προσέξατε, δεσποινίς! εἶπε διὰ τετρακμήνης φωνῆς, μὴ ἀναγκάσητε τοὺς φίλους τοῦ Ὀρλώφ νὰ μεταχειρισθῶσι βίαν.

Ἡ Λευκὴ ἐστράφη πεφοβισμένη.

— Ναί, ἀνέκραξεν ὁ Βόργος μετὰ παραφορᾶς, κάλλιον ν' ἀποθᾶνῃ ὁ Ἀλέξιος παρὰ τοιοῦτον συνοικέσιον νὰ τὸν ἀτιμάσῃ. Ποῖον δικαίωμα ἔχετε νὰ σταματήσητε τὴν εἰμαρμένην εὐγενοῦς οικογενείας, καὶ νὰ τολμήσητε νὰ γράψητε τὸ ὄνομά σας παραπλεύρως τοῦ τῶν Ὀρλώφ, πόθεν ἐρχεσθε;

— Ἄθλιε! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέξιος θελήσας νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ Ἰβάν.

Ἄλλ' ἡ Λευκὴ τὸν ἐκράτησε· τὸ πρόσωπόν της κατέστη ἀξιοπρεπὲς καὶ ἀποφασιστικόν. Ἐθεώρησε τὸν Ῥῶσον καὶ τῷ εἶπε διὰ φωνῆς ἠσυχου·

— Μ' ἐρωτᾶτε πόθεν ἐρχομαι; Καὶ ἐγὼ ἤθελον νὰ τὸ ἀποσιωπήσω, διότι τὸ ὑπεσχέθην εἰς τὸν πατέρα μου κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ προτιμῶ τὸν κίνδυνον παρὰ τὴν ταπεινῶσιν. Μὴ φοβεῖσθε ὅτι οἱ Ὀρλώφ ἀτιμάζονται διὰ τοῦ γάμου τοῦτου. Ἡ Λευκὴ Λορζὺ δύναται νὰ νυμφευθῇ ἐν μέλος τῆς οικογενείας ταύτης, χωρὶς αὐτοὶ νὰ ἐρυθριάσωσιν. Εἶμαι θυγατὴρ τῆς Ἐλισάβετ Πετρόβνας, ἀλλοτε αὐτοκρατορίσας σας.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς ἀπροσδοκῆτου ταύτης ἀποκαλύψεως, δύο κραυγαὶ ἐκπλήξεως ἠκούσθησαν, ἡ μὲν θριαμβευτικὴ, ἡ δὲ πεφοβισμένη. Ὁ Ἰβάν καὶ ὁ Ἀλέξιος ἀντήλλαξαν βλέμμα, ὅπερ ἔκαμε τὸν τελευταῖον νὰ ὠχριάσῃ. Ἡ νεανία δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τοῦτο.

— Καὶ τώρα, προσέθηκε αὐτὴ μετ' ἡδαιίας ὑπερηφανείας, εἶπέτε ποῖα ἄλλα προσκόματα γνωρίζετε διὰ τὸν γάμον τοῦτον;

— Οὐδὲν πλέον, ἀπεκρίθη ὁ Βόργος ὑποκλιθεὶς.

Ἡ Λευκὴ ἐστράφη μειδιῶσα πρὸς τὸν Ἀλέξιον καὶ λαβοῦσα τὴν χεῖρά του ἐπλησίασε τὴν ἁγίαν τράπεζαν.

— Τώρα, πάτερ μου, εἶπε πρὸς τὸν ἱερέα, πρέπει ν' ἀλλάξῃτε τὰ ὀνόματά μας.

Ἡ ἀνακάλυψις ἐκεῖνη ἐκεραυνοβόλος τὸν Ἀλέξιον. Μαθὼν ὅτι ἡ Λευκὴ Λορζὺ ἦτο αὐτὴ αὐτὴ ἡ θυγατὴρ τῆς Ἐλισάβετ, ἣν ὤφειλε νὰ παραδώσῃ, κατελήφθη ὑπὸ δεισιδαίμονος ἰλίγγου. Τῷ ἐφάνη ὅτι ἡ συνάντησις αὐτὴ δὲν ἦτο ποσῶς τυχαία, ἀλλὰ φοβερόν σημεῖον τοῦ Θεοῦ. Οὐδαμῶς ἠγνῶσι ὅποιον ἐνδιαφέρον εἶχεν ἡ Αἰκατερίνη εἰς τὴν σύλληψιν τῆς κληρονόμου τῆς Πετρόβνας, διότι αὐτὴ ἦτο ἡ τελευταία κληρονόμος ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ δυσηρεστημένοι ἠδύνατο νὰ συναχθῶσι, δι' ὃ ὑπεσχέθη νὰ παραχωρήσῃ πᾶν ὅ,τι ἠθελε ζήτησῃ οἰοσδήποτε τῇ τὴν παρέδιδεν, ὁ δὲ Γρηγόριος ἐπεφόρτισε τὸν ἀδελφόν του διὰ τῆς ἐντολῆς ταύτης, διότι ἐθεώρει τὴν ἐπιτυχίαν ταύτης ἀναγκαίαν εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν τῆς αὐτοκρατορίας. Νῦν ὅμως ἡ τύχη ἀπεκαλύπτεν εἰς τὸν Ἀλέξιον τὴν θυγατέρα ἐκείνην τῆς Ἐλισάβετ εἰς τὴν γυναῖκα ἣς ἠρᾶτο, καὶ πρὸς πλειοτέραν ἀτυχίαν, τὸ ἀπόκρυφον τοῦτο ἦτο γνωστὸν καὶ εἰς τὸν Ἰβάν Βόργον, ὅστις ἐμελλεν ἀναμφιβόλως νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦτου. Πράγματι τὸ ἐνδιέφερεν αὐτὸν ἡ ἀπώλεια τῆς Λευκῆς, ἂν ἡ ἀπώλεια αὐτὴ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῶν Ὀρλώφ; Μὴ δὲν ἦλθεν ἀκριβῶς εἰς Ἰταλίαν ἵνα ἐπισπεύσῃ τὰς ἐρεῦνας τοῦ Ἀλεξίου; Ἀπαντες οἱ ἀγῶνες τοῦτου ἵνα τῷ ἀποκρύψῃ τὴν νεανίδα θὰ ἦσαν μάταιοι, καὶ ἅπασαι αἱ παρακλήσεις ἵνα τὸν συγκινήσωσιν, ἀνωφελεῖς. Ὁ Ἰβάν δὲν ἐγνωρίζεν οὔτε ἀποθάρρυνσιν, οὔτε εἰκτον, ἀλλ' εἶχε μίαν θέλησιν καὶ ἕνα σκοπὸν!

Ἔπεται συνέχεια. **β